

ЖЕТА

ЧАСОПИС

2/160 ЛЮТИЙ 2020

Львівська архієпархія Української греко-католицької церкви

«Хто правду чинить - іде до світла»
(від Івана 3,21)

Митрополит Ігор: «І сталося по вірі...»

Торік Українська Греко-Католицька Церква відзначила 30-річчя легалізації та виходу з підпілля. Від 1946-го, коли у Львові відбувся так званий псевдособор, на якому, за наказом Сталіна, заборонили УГКЦ, по 1989 рік Церква перебувала під заборонаю. Так були узаконені репресії проти греко-католиків, а сотні священників, які не відrekliся від віри, були вислані до Сибіру й у Казахстан. Проте всі ці роки Церква жила – і на поселеннях, і у Великій Україні.

Про останні десятиліття духовного життя у підпіллі згадує владика Ігор Возьняк, Архієпископ і Митрополит Львівський: «Тоді, у 70-ті, трудно було навіть думати про вихід з підпілля... Союз був могутній, і те, що ця стіна впаде, видавалося неможливим. Тому я був готовий до такого служіння до кінця свого життя. Але, пам'ятаю, як отець Михайло Винницький, повернувшись після четвертого засудження, сказав: «Ми ще побачимо, як наша Церква вийде з підпілля...» Я тоді дуже перейнявся цим і повірив. І – сталося по вірі...»

БАТЬКО ВЛАДИКИ ІГОРЯ – ТАКОЖ ПІДПІЛЬНИЙ СВЯЩЕНИК

Владика Ігор Возьняк був причетний до такого служіння фактично з самого дитинства. Підпільним священником УГКЦ був і його батько.

«Тато був учителем початкової школи в селі Липиці (Миколаївський район Львівської області), – розповідає він. – Наша родина винаймала помешкання, мала позику на хату, нас було четверо дітей... І от (то був 1964 рік, я був у п'ятому класі) під вечір до нас до хати прийшли двоє; нічого не кажучи, по-світили ліхтариками, побачили дві наші ікони й пішли. І почалося: у районній газеті з'явилася стаття про тата, що «учитель молиться»; почали вимагати, аби тато зняв ікони, публічно відрікся – інакше знімуть з роботи... Тато не зняв. У районі була велика педрада, з голосуванням. Тато мав надію, що все-таки люди не голосуватимуть за його вигнання, але так не сталося. Голосували навіть татові друзі – такий був страх... І тато пішов працювати до колгоспу, на тяжкі роботи, бо була вказівка – в жодному разі не призначати його навіть ланковим. Але ікони ми не зняли, а в татовому житті з'явилися люди з церковного підпілля. Часом їздив до Львова, де таємно зустрічався з отцем Михайлом Винницьким, іншими священниками. Часом брав з собою мене, і я зрозумів, що тато готується до священства. Ми не знали, коли його висвятили – то був, мабуть, січень 1969-го, бо отець Михайло нам сказав: «Ваш тато – священник, у вас в хаті будуть Служби Божі, але говорити про це нікому не можна...»

Владика розповідає про квартиру на вулиці Лісній, під Високим Замком у Львові, де збиралися отці-редемптористи, які були переслідуваними, але дуже активними у підпіллі, і до яких приєднався і його батько. Серед них був єпископ Василь Величковський – місцєблуститель митрополита Йосифа Сліпого, проголошений папою Іваном Павлом II блаженним. Редемптористи вели підпільну апостольську діяльність, діяла підпільна духовна семінарія.

«Тато був вимогливим: вдома щонеділі ми читали катехизу, він давав нам книжки про життя святих, – згадує владика Ігор. – Напевно, то були перші струни, якими Господь скеровував моє покликання... Тато часто брав мене з собою до Львова – і на ті підпільні зібрання також. Яюсь ми зайшли до костелу, де правив службу отець Рафал Керніцкі (римо-католикам у ті часи дозволено було служити легально), і я почув його проповідь – польською, тож майже нічого не розумів, – але це вдарило, вразило, і я подумав, що теж хотів би проповідувати – українською мовою...»

ОСЕРЕДОК ПІДПІЛЛЯ УГКЦ – КВАРТИРА ОТЦЯ МИХАЙЛА ВИННИЦЬКОГО

Пізніше, після служби в армії у Казахстані, Ігор Возьняк знайшов у Львові роботу й тимчасово замешкав в отця Михайла Винницького, на вулиці Марка Вовчка, – у його помешканні був один з осередків підпілля УГКЦ. Бачив його щоденне священниче подвижницьке життя, і це лише підкріпило рішення вступити до підпільного монастиря

Чину Найсвятішого Ізбавителя. В 1974 році розпочав новіціят, а наступного року склав перші обіти й почав вивчати філософію та богослов'я у підпільній семінарії.

«Нас збирали десь раз на два тижні – залежно від можливостей із помешканням, – згадує владика. – Приходили по двоє-троє, наш магістр говорив з нами про новіціят, читав правила і науку, сповідав, служив Службу Божу, і ми по одному розходилися...»

ПІДПІЛЬНЕ СЕМІНАРІЙНЕ НАВЧАННЯ У ВІННИЦІ

У 1977-му брат Ігор Возьняк переїхав до Вінниці, щоби продовжити навчання у підпільній семінарії редемптористів, де викладали подвижники ЧНІ Григорій Мисак, Степан Яворський, Філімон Курчаба, Роман Бахталовський. Дехто з них на той час пройшов по два-три терміни ув'язнень і заслання.

«Політичних і релігійних осіб, які відбули заслання, не пускали за Збруч – проживати у Львові чи Тернополі легально вони не могли, – розповідає владика Ігор. – Підпілля УГКЦ і, зокрема, згромадження ЧНІ підтримували отців, які осіли у Хмільнику, Вінниці та інших містах по той бік Збруча, і посилали до них на допомогу та виховання молодих священників і монахів...»

СВЯТЕ ТАЇНСТВО РУКОПОЛОЖЕННЯ ТА ПЕРШІ РОКИ СВЯЩЕНСТВА

У 1980-му Ігор Возьняк склав семінарські екзамени і прийняв священня від митрополита Володимира Стернюка, у Львові, в його помешканні на вулиці Туган-Барановського.

«Рідні ще довго про це не знали. Дізналися згодом, бо спілкувалися з отцями, – розповідає владика Возьняк. – Повернувся до Вінниці, але не мав там можливості служити для вірних. Пізніше перебрався до Тернополя, де був паламарем у римо-католицькому костелі, й це давало можливість нелегально уділяти вірним греко-католикам Святі Таїнства...»

ВИХІД УГКЦ З ПІДПІЛЛЯ

Владика згадує часи виходу УГКЦ з підпілля – зокрема, березень 1989 року, коли Церква уже вийшла з підпілля, і набрав сили рух за її легалізацію. Шестеро греко-католицьких священників вирушили до Москви, щоби подати заяву до президії СРСР щодо офіційної реєстрації Церкви. У складі тієї делегації були єпископи Філімон Курчаба, Софрон Дмитерко та Павло Василик і священники Григорій Сімкайло, Володимир Війтишин (теперішній митрополит Івано-Франківський) та Ігор Возьняк (нині митрополит Львівський).

«Ми прийшли до приймальні у священничому вбранні, і це саме по собі викликало шок, тому що наша Церква була забороненою з 1946-го року, – розповідає владика Ігор. – Ми знали, що Горбачова немає – у той день він поїхав до Китаю, – і хотіли зустрічі з Лук'яновим (голова ВР СРСР, учасник ГКЧП). Кілька днів приходили ми до тієї приймальні; нам щось обіцяли, хоча ми знали, що це відмовки, і, врешті, відмовили. І ми вирішили оголосити протест та голодування – доки нас не приймуть. Приїхали журналісти – американські, німецькі, французькі, вістка швидко розійшлася. Ми залишалися у тій приймальні. Приїхали три «воронки», повно міліції і представників КДБ, нас хотіли забрати у психлікарню. Але ми були не самі – були й іноземні журналісти, й дисиденти...»

Але робочий день закінчувався, приймальня закривалася, і священників могли «забрати» за іншою статтею. І вони пішли на Красну площу – у єпископських мантиях і рясах, з панагіями і хрестами. Можна собі явити, яке враження все це справило на червону Москву та іноземних журналістів. Саме там було зроблене знамените фото шести священників на тлі собору Василя Блаженного – випадкове фото, яке стало історичним.

Тоді священників умовили поїхати додому, в Україну, пообіцявши – «ми собою о решенні». Але хвилю протестів та вимог – і щодо Церкви зокрема, уже було не спинити. На Арбаті розпочалося голодування вірних і дисидентів...»

Пресслужба Секретаріату
Синоду Єпископів УГКЦ

Ієрейське рукоположення Назарія Литвина

26 грудня Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, відвідав парафію Всіх Святих українського народу (м. Львів, вул. С.Петлюри, 32). Тут він у співслужінні місцевого та запрошеного духовенства звершив Архієрейську Божественну Літургію, в часі якої рукоположив у священство диякона Назарія Литвина.

У слові проповіді архієрей закликав вірних боротися за спасення своєї душі: «Гріховні грубі скиби, які людина перевертає у своєму житті, важко лягають на душу, бо це – доробок демона. Лиш завдяки Божому милосердю, шляхом щирого каєття, можливо позбутися навіть дуже тяжких гріхів. Нам корисно знати, що немає гріха, який би не простив Господь, – хіба що людина сама розчарується в тому й перестане довіряти Господеві».

Також митрополит побажав новопоставленому ієреєві благословенного служіння на Божу славу: «Дорогий брате, священнику Назарію, не забувай про твою відповідальність перед Богом за спасіння душ, бо це – найважливіша справа. Одягайся у любов і терпеливість, тому що різні випробовування очікують на тебе, різні несподіванки принеситиме тобі життя. Оточи себе щитом молитви, лиш Господь подасть тобі допомогу, бо своїми силами неможливо довершувати справ, що відносяться до освячення та спасіння душ. Хай Господь благословить тебе!»

Екуменічна молитва у день пам'яті Героїв Крут

29 січня, у 102-ту річницю подвигу Героїв Крут, на Личакові покладанням квітів та лампадок до могил, а також спільною молитвою вшанували пам'ять відважних воїнів.

Спершу заходи відбувалися на полі почесних поховань № 67, де є могила учасника бою під Крутами І.Лоського, а потім присутні перейшли до поля почесних поховань №9, де знайшов останній спочинок ще один герой-крутянець А.Лазаренко.

До пам'ятних заходів долучилося духовенство різних конфесій, представники влади та громадськості Львова.

Джерело: «Духовна велич Львова»

Дияконське рукоположення Богдана Романова

У день свята Собору Івана Хрестителя, 20 січня, Преосвященний владика Володимир очолив Архієрейську Божественну Літургію у храмі св. ап. Андрія та св. Іосафата (м. Львів, вул. Чечета, 1). В часі Літургії, яку владичі співслужило місцеве та запрошене духовенство, архієрей звершив дияконське рукоположення піддиякона Богдана Романова.

Пресслужба Львівської архієпархії

Завершення Тижня молитов за єдність християн у Львові

25 січня Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії, взяв участь в екуменічному молебні у Митрополічій базиліці Успіння Пресвятої Діви Марії РКЦ (м. Львів, пл. Катедральна, 1). До спільної молитви долучилися представники духовенства різних конфесій. Цим молебнем у Львові завершився Тиждень молитов за єдність християн.

Пресслужба Львівської архієпархії

Ієрейське рукоположення диякона Романа Мироша

26 січня Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії, відвідав парафію Зіслання Святого Духа (м. Львів, вул. Трильовського 9а). Тут у співслужінні місцевого та запрошеного духовенства він звершив Архієрейську Божественну Літургію, в часі якої рукоположив у священство диякона Романа Мироша.

Пресслужба Львівської архієпархії

Військові капелани привітали офіцерів на Яворівському полігоні

25 січня у містечку «Гвардійське» Міжнародного центру миротворчості та безпеки Національної академії Сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного відбувся урочистий випуск військовослужбовців, які пройшли курси перепідготовки та підвищення кваліфікації осіб офіцерського складу.

Лави Збройних сил України поповнили понад триста офіцерів. Після випуску вони ще п'ятнадцять місяців проведуть службу у небоєвих військових частинах ЗСУ, зокрема в батальйонах охорони, на базах зберігання чи штабах.

З молитвою благословення та привітання до офіцерів звернувся капелан Національної академії Сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного о. Андрій Хомишин та капелан 184-го Навчального центру Національної академії Сухопутних військ о. Тарас Свищ. Капелани побажали військовослужбовцям гідної та сумлінної служби на благо нашої Батьківщини та українського народу й окропили їх освяченою Йорданською водою.

За матеріалами: Kapelanstvo.info

Владика Володимир провів День духовної віднови для працівників Патріаршої курії

28 січня у храмі Благовіщення Пресвятої Богородиці Патріаршого дому (м. Львів, вул. Хуторівка, 35Б) відбувся День духовної віднови для працівників Патріаршої курії. Реколектантом став Превосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії. Мета такої ініціативи – створити працівникам Курії нагоду духовно «перезавантажитися», а також відчувати приналежність до однієї патріаршої родини.

Традиційно день духовної віднови розпочався з Утрені та Божественної Літургії. «Дорога моя куріальна родинно, – такими словами звернувся до присутніх реколектант. – Після празників Церква заохочує нас до праці. Подумаймо разом: якою має бути наша праця у Патріаршій курії? Адже курія є серцем Церкви, яке доносить кров до всіх судин та найменших капілярів».

Під час духовних наук владика Володимир виокремив п'ять особливостей роботи в курії:

- кожна сумлінна праця може бути місцем пошуку святості, а праця в церковних установах має особливий вимір свідчення і відповідальності;
- робота в церковних установах і в Патріаршій курії має широкий вимір служіння;
- діяльність є нагодою для зростання; зокрема праця в Курії вимагає особливої рівноваги і розсудливості;
- робота є нагодою для поширення миру і порозуміння, однак праця в курії має особливий вимір миру і спокою;
- кожна робота є нагодою для апостольства, однак праця в курії пропонує особливий шанс для поширення науки Церкви.

За словами реколектанта, керівником чи лідером у церковних структурах не може бути людина, яка не вміє бути одночасно підлеглим. Варто вміти просити поради, пробачення у колег, сприймати виклики у світлі Христової віри, а також пам'ятати, що ми не є чиновниками Патріаршої курії.

Наприкінці владика заохотив працівників курії приступити до Тайни Покаяння, зауваживши, що для нас сповідь – це не трибунал, а терапія, а відтак покута – не кара, а медицина для нашої душі.

«Гілки і коріння належать до дерева, виконують важливу роль. Відповідно, Бог хоче бачити нас цілісними людьми, щоб ми належали Всевишньому. Курія – єдиний організм, і Господь Бог прагне, щоб вона здійснювала Його задуми», – підсумував проповідник.

Департамент інформації УГКЦ

Владика Степан (Сус) вперше очолив як єпископ Літургію в Гарнізонному храмі

26 січня в Гарнізонному храмі святих апостолів Петра і Павла владика Степан (Сус) у співслужінні із собором священників вперше у стінах цього храму звершив Божественну Літургію як єпископ. Раніше єпископ курії Києво-Галицького Верховного Архієпископства із титулярним осідком Зігриса був настоятелем цього храму.

Під час проповіді владика поділився з вірянами своїми роздумами, що служіння єпископа не є легким; особливо перші два тижні не були легкими: потрібно багато вчитися, але його першочерговим завданням є приводити людей до щастя в Господі.

У проповіді владика Степан зазначив, що сьогодні ми вперше святкуємо Неділю Божого Слова: «Бути християнином справді цікаво. Це покликання, завдання – свідчити добрі речі, справи, свідчити Божу любов. Ми не маємо лише сприймати Боже Слово – його потрібно пережити. Дуже важливо людині, яка переживає труднощі, чути Боже Слово. Поставмо собі питання: як я можу своїм життям проповідувати Боже Слово?»

Також владика Степан звернувся до всіх вірян, які чисельно були у храмі, подякувавши їм за те, що вони є активними християнами, зокрема в парафіяльному житті храму; закликав їх приводити нових людей, які, можливо, ще поки що не відкрили для себе краси духовного життя.

Після богослужіння слово виголосив священнослужитель Гарнізонного храму о. Тарас Михальчук, який наголосив, що на цей час у храмі здійснюють своє служіння 21 священник і 3 диякони. Від імені капеланської спільноти він вручив владіці Степану хрест, а також велике старовинне розп'яття. Отець Тарас зазначив, що розп'яття постійно супроводжує владика в його житті: в офісі, в повсякденні, і саме тому вирішили зробити такий пам'ятний подарунок.

«Духовна велич Львова»

У Львові молитовно вшанували пам'ять жертв Голокосту

27 січня біля пам'ятника жертвам львівського гетто відбувся мітинг у День пам'яті жертв Голокосту. До молитви долучилися духовенство, представники влади та численні небайдужі.

Головний рабин Львова та Західної України Мордехай Шломо Болд у своєму слові до присутніх наголосив, що справді щасливі люди, які вміють дякувати Всевишньому за все добро, яке є в цьому житті, які ніколи не заподіють іншим людям такого страшного зла, яким був Голокост.

Рав громади прогресивного юдаїзму «Тейва» Сіва Файнерман, зі свого боку, зауважив, що найбільше зло – це байдужість: «Сьогодні я згадав біблійну істину: «Не бійтеся ворогів, які вбивають, і друзів, які зраджують. Бійтеся байдужих: вони не вбивають і не зраджують, але це з їхньої мовчазної згоди існує у світі вбивство і підлість».

«Божою рукою у страшні часи Голокосту були не ангели, а люди, які рятували приречених на смерть», – у цьому переконаний синкел у справах монашества Львівської архієпархії УГКЦ о. Юстин Бойко, який також наголосив на важливості пам'ятати про праведників світу, які рятували юдеїв під час катастрофи Голокосту. Серед них був і митрополит Андрей: «Таким світлоцем, такою скелею спасіння і добра у кривавому пеклі Голокосту, як це нещодавно сильно наголосив на цьому Головний рабин України і Києва, був праведний митрополит Андрей Шептицький, який організував величезну компанію з порятунку євреїв перед лицем нацизму, ризикуючи сам при цьому життям своїм і своїх побратимів. Його послання «Не вбий» від 21 листопада 1942 року було виразним знаком, посланим усьому українському суспільству, що в часи страшних випробувань українці повинні поглянути на євреїв як на своїх братів і сестер, бо всі ми – діти одного Бога!»

«Духовна велич Львова»

Архиерейська хіротонія владика Степана (Суса)

12 січня в Патріаршому соборі Воскресіння Христового в м. Києві відбулася архиерейська хіротонія владика Степана (Суса), єпископа Курії Києво-Галицького Верховного Архиепископства.

Чин архиерейського найменування був звершений 11 січня, а наступного дня в часі Архиерейської Божественної Літургії Блаженніший Святослав, Отець і Глава УГКЦ, здійснив хіротонію. Співсвятителями стали Високопреосвященний владика Ігор, Митрополит Львівський, та Преосвященний владика Павло, єпарх Стемфордський.

У своєму подячному слові владика Степан відзначив, що коли його запитують, яким має бути єпископ, він відповідає: «Насамперед він має бути людяним». «Я не знаю, яким буде моє завтра, але я знаю, що це завтра і сьогодні буде з Богом. Хоч би які труднощі були в Курії, я знаю, що з Богом усі труднощі можна долати», – переконує нопоставлений архиерей.

Також своє єпископство він пов'язує з мучениками Церкви, які ставали священиками і єпископами, коли не було торжественних Літургій, коли їх не призначали до патріарших курій, коли було все дуже просто. Коли в обличчях мучеників і праведних там, у концтаборах, Бог зустрічався навіть з тими, які їх мучили. «Нехай вони там за мене у вічності моляться, щоб моє служіння було гідним архиерея Української Греко-Католицької Церкви», – попросив новий єпископ.

Владика Степан висловив слова вдячності усім присутнім: «У цей день дякую Богові, Церкві, Папі Францискові, Блаженнішому Святославу, Апостольському нунцієві в Україні архієпископу Клаудіо Гуджеротті, співсвятителям, усім владикам Синоду Єпископів УГКЦ, представникам Римо-Католицької Церкви та Православної Церкви України, священикам, монахам та монахиням». Єпископ також подякував усім воїнам, друзям, рідним і близьким.

Преслужба Львівської архієпархії

Владика Степан став Генеральним капеланом Спілки української молоді

28 січня у Львові Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав та голова Світової управи Спілки української молоді (СУМ) Андрій Бігун підписали Меморандум про співпрацю Української Греко-Католицької Церкви та СУМу. Мета Меморандуму – поглиблення багаторічної традиції співпраці Церкви і спілки, їх плідна взаємодія у царині духовного виховання і розвитку дітей та молоді.

Варто зауважити, що Глава УГКЦ видав декрет про іменування владика Степана (Суса), куріального єпископа Києво-Галицького Верховного Архиепископства УГКЦ, Генеральним капеланом Спілки української молоді. Таке рішення прийнято на прохання Світової управи СУМу, яка звернулася з клопотанням про призначення організації духовного опікуна.

«Коли я був семінаристом другого курсу, то брав участь у таборах від СУМу. Це було село Чапаївка (нині Благодатне) Черкаської області на лівому березі Дніпра. Я ще тоді не був військовим капеланом. Для мене це було надзвичайно цікаво, можливо, через те, що я для себе тоді відкрив СУМ, побачив систему виховання, яка присутня у вас та перегується з тією системою, що є у Збройних силах України, щоб вишколити справді доброго християнина і патріота України», – пригадав владика Степан. «Я старатимусь пригорнути до Церкви тих сумівців, які ще шукають своєї стежки до Бога, а також привертати до СУМу ту молодь, яка, можливо, ще не знає, як себе реалізувати, а СУМ допоможе знайти правильні шляхи для само-реалізації», – додав єпископ.

Департамент інформації УГКЦ

УКУ втретє очолив рейтинг українських вишів із найвищим середнім балом вступу на контракт

Третій рік поспіль УКУ є першим у рейтингу вишів за показником «Бал ЗНО на контракт» від Інформаційної системи «Вступ.ОСВІТА.УА».

За даними рейтингу, середній бал вступника на бакалаврські програми на контракт в УКУ у 2019 році становив 183,72 бала. Другий у рейтингу український виш – Києво-Могилянська академія – відстає від УКУ на понад 9 балів, із результатом у 173,99 балів.

Це не перший рейтинг українських вишів, очолюваний УКУ. Зокрема, під час вступної кампанії 2018 року вступники УКУ показали середній результат ЗНО у 181,4 бали, випередивши в загальноукраїнському рейтингу провідні виші – Національний університет «Києво-Могилянська академія» (із середнім балом 173,3) та Київський національний університет імені Тараса Шевченка (із середнім балом 171,6). За результатами вступної кампанії 2019 року, загальний середній бал ЗНО вступника в УКУ становив уже 187,98.

Проректорка з науково-педагогічної роботи Софія Опацька розповідає, які з кроків Стратегії'2025 покликані у майбутньому приваблювати найкращих студентів в УКУ: «Ми розуміємо, що найкращі студенти до нас вже вступають – і цей рейтинг вкотре підтверджує цю тезу. Та коли сильні студенти опиняються в аудиторії, це може стати серйозним викликом для викладачів. Наші викладачі готові до цих викликів, і аналіз та покращення студентського досвіду є одними з ключових завдань частини «Найкращі викладачі для найкращих студентів» у Стратегії'2025».

За матеріалами УКУ

Українські греко-католицькі єпископи США провели чергову зустріч

29 січня єпископи Філадельфійської митрополії УГКЦ відбули чергове робоче засідання, на якому обговорили життя Української Греко-Католицької Церкви у Сполучених Штатах Америки та склали план на цей рік. Зустріч пройшла у Філадельфії. У ній взяли участь владика Борис (Гудзяк), архієпископ і митрополит Філадельфійський, владика Павло (Хомницький), єпарх Стемфордський, владика Венедикт (Алексійчук), єпарх єпархії св. Миколая в Чикаго, владика Богдан (Данило), єпарх єпархії св. Йосафата у Пармі, та владика Андрій (Рабій), єпископ-помічник Філадельфійський.

Особливою подією в УГКЦ буде проведення Патріаршого Собору у Львові в кінці серпня цього року. Готуючись до неї, кожна єпархія УГКЦ у всьому світі проводить свої єпархіяльні собори. Під час цієї зустрічі владика поділилися досвідом проведення своїх місцевих собориків та їхніми напрацюваннями. Темою загального Патріаршого Собору є «Еміграція, поселення та глобальна єдність». Проте американські єпархії також роздумували над темою імміграції, адже за останні роки кількість новоприбулих людей значно зросла. У цьому контексті стало важливим обговорення першої стадії ґрунтового соціологічного опитування та підготовки до другої стадії, яка включатиме в себе особисті інтерв'ю. Мета цього дослідження: зрозуміти потреби та виклики вірних митрополії, щоб могли краще їм служити.

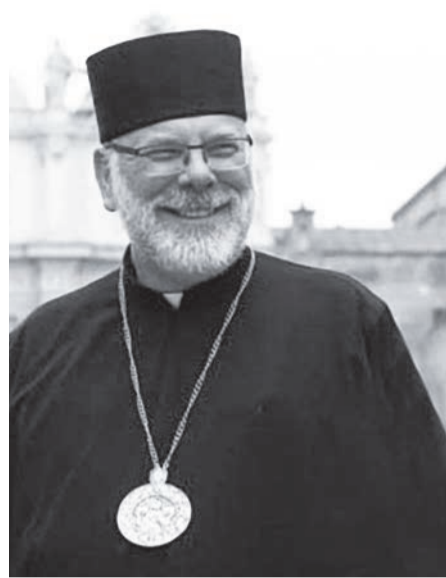
Відтак владика застановилися над плануванням спільних подій у 2020 році, особливо чиним – організації з'їзду духовенства митрополії, який заплановано на жовтень 2020 року в Чикаго.

Наступного дня владика взяли участь у конференції, організованій Філадельфійською архієпархією, на тему «Духовні та богословські висновки з кризи насилья над вразливими людьми». Доповідачами на ній були о. Ганс Цолльнер, єзуїт, президент Центру захисту дітей Григоріанського університету в Римі, та диякон Берні Ноядера, голова Департаменту захисту дітей та молоді Конференції католицьких єпископів Сполучених Штатів Америки.

Департамент інформації УГКЦ

Владика Кен (Новаківський) – другий правлячий єпископ Лондонської єпархії УГКЦ

15 січня у Ватикані повідомлено про те, що Папа Франциск призначив єпархом Лондонської єпархії Пресвятої Родини УГКЦ Преосвященного владика Кена (Новаківського), перенісши його з Нью-Вестмінстерської єпархії УГКЦ в Канаді. Повідомляється також, що Апостольським адміністратором Нью-Вестмінстерської єпархії Святіший Отець призначив Преосвященного владика Давида (Мотюка), єпарха Едмонтонського в Канаді.

Біографічна довідка

Владика Кеннет (Новаківський) народився 16 травня 1958 року в Канаді, де закінчив вищі богословські студії, які потім поглибив у Римі, у Папському університеті святого Томи Аквінського. Приймаючи 19 серпня 1989 року ієрейські свячення в Саскатунській єпархії в Канаді, повернувся до Риму та почав навчатись на факультеті канонічного права Папського східного інституту.

Зміни на чолі Мельбурнської єпархії УГКЦ в Австралії

15 січня у Ватикані повідомлено про те, що Папа Франциск прийняв зречення з пастирського уряду, подане владикою Петром (Стасюком), ЧНІ, правлячим єпископом єпархії святих Петра і Павла в Мельбурні УГКЦ в Австралії. Водночас повідомляється про те, що Святіший Отець призначив новим єпархом преподобного о. Миколу Бичка, ЧНІ, на даний час – парафіяльного співробітника на парафії святого Івана Христителю в Ньюарку (США).

Біографічна довідка

Владика-номінат Микола (Бичок)

У 1991 році, супроводжуючи блаженнішого Мирослава Івана кардинала Любачівського, о. Кен приїхав в Україну, де був віце-канцлером Верховного Архієпископа, виконував інші важливі адміністративні служіння, став одним із засновників української гілки «Карітас».

Повернувшись 2001 року на батьківщину, о. Кен Новаківський був ректором української семінарії Святого Духа в Оттаві, а від липня 2006 року – канцлером Саскатунської єпархії в Канаді, доки 1 червня 2007 року не було повідомлено про те, що Папа Венедикт XVI призначив його єпархом Нью-Вестмінстерським. Єпископські свячення та інтронізація відбулися 24 липня того ж року.

Єпархія УГКЦ в Лондоні

Сім років тому, 18 січня 2013 року, у Ватикані було повідомлено про те, що Папа Венедикт XVI підніс до гідності єпархії тодішній Апостольський екзархат для українців візантійського обряду, що проживають у Великобританії, надаючи їй титул «Єпархія Пресвятої Родини з осідком у Лондоні». Апостольський екзархат для українців візантійського обряду в Англії та Уельсі було створено в 1957 році, а у 1968 році його юрисдикцію поширено на всю Великобританію.

Першим єпархом Венедикт XVI призначив Преосвященного владика Гліба (Лончину), СУ, якого в січні 2019 року Папа Франциск призначив адміністратором вакантного осідку Паризької єпархії святого Володимира, а 1 вересня прийняв зречення з уряду правлячого єпископа Лондонської єпархії Пресвятої Родини УГКЦ та Апостольського візитатора для українців візантійського обряду в Ірландії.

«Vatican News»

народився 13 лютого 1980 року в Тернополі. В липні 1997 року вступив до Згромадження Найсвятішого Ізбавителя, здійснюючи чернече та богословське формування в Україні та Польщі, здобувши ліценціат з душпастирського богослов'я. Склавши 17 серпня 2003 року довічні обіти, 3 травня 2005 року отримав ієрейські свячення.

Отець Микола здійснював душпастирські служіння в храмі Матері Божої неустанної помочі в Прокоп'євську (РФ), був настоятелем монастиря отців-редемптористів та парафії в Івано-Франківську, провінційним економом. Від 2015 року служить на парафії святого Івана Христителю в Ньюарку Філадельфійської архієпархії УГКЦ (США).

Австралійська єпархія УГКЦ

Єпархія святих апостолів Петра і Павла з осідком у м. Мельбурн (Австралія) була заснована 24 червня 1982 року, коли до рівня єпархії був піднесений тодішній Апостольський екзархат для українців візантійського обряду в Австралії, Новій Зеландії та Океанії, створений 1958 року. Територія єпархії охоплює всю Австралію, Нову Зеландію й Океанію. Від 1992 року її очолював владика Петро (Стасюк), ЧНІ, якому в липні цього року виповниться 77 років життя.

«Vatican News»

Понад три сотні львів'ян долучилися до благодійного свята «В гостях у Василя та Маланки»

У Львівській духовній семінарії Святого Духа відбулося родинне благодійне свято «В гостях у Василя та Маланки». Мешканці міста зі своїми дітьми прийшли, щоб разом заколядувати, почистуватися традиційними різдвяними стравами, послухати виступи музикантів і театральних колективів та зробити добру справу. Адже кошти від квитків і благодійної лотереї передадуть на розвиток хірургічного відділення Шпиталю Шептицького, яке припинило роботу у 2013 році через брак фінансування, а також на працю з нечуючими, католицьку освіту та розвиток молодіжного волонтерського руху.

Уже дванадцять років поспіль благодійна організація «Фундація духовного відродження» Львівської архієпархії УГКЦ організує таке добротинне свято. «Нині бачимо нові обличчя, нових людей, які допоможуть нам творити дві речі. Перше – це благодійність, і друге – це молитва. Бо участь у такому заході означає не просто прийти і пофотографуватися біля фотозони чи просто побути тут. Це посвячувати і віддати хвалу новонародженому Ісусові. Дякую кожному з вас за те, що ви є тут і допомагаєте нам творити цю благодійність – допомагати іншим, хто цього потребує найбільше», – наголосив директор Фундації духовного відродження Львівської архієпархії УГКЦ дякон Ігор Колбасюк.

Привітав гостей і Митрополит Львівський Ігор: «Тішуся, що ви любите разом із нами святкувати. Бажаю усім щасливого Нового року. Дякую вам за вашу благодійність. Нехай Господь Бог усіх благословить!»

Побував на святі і правлячий архиєрей єпархії св. Миколая з осідком у Чикаго (США) владика Венедикт, який розповів, чому так важливо долучатися до благодійності упродовж усього життя: «Коли ми подивимося довкола себе, будь-які речі, які ми маємо, бачимо, чомусь служать. Крісло служить, щоб на ньому сидіти, ручка – щоб нею писати, вікно – щоб через нього дивитися, комп'ютер – щоб на ньому працювати. Кожна річ служить. Так само і людина покликана до служіння. Але покликана зробити щось доброго. Це є завдання у цьому житті», – наголосив владика Венедикт.

Єпископ-помічник Львівської архієпархії владика Володимир зазначив, що благодійність – єднає, спільне святкування – єднає, і саме вони є складовими справжньої зустрічі, яка має надзвичайно важливе значення у нашому житті. «Адже лише посправжньому зустрівши свого ближнього, відкривши своє серце на справи милосердя та істинну духовну радість, ми можемо стати кращою версією себе і наблизитися таким чином до Господа», – пояснив владика.

Традиційно яскравою під час свята була музична програма, у якій поєдналися українські автентичні та сучасні мотиви. Для дітей була підготована окрема програма – разом із майстрами вони створювали ялинкові іграшки, поринали у Різдвяну містерію.

«Духовна велич Львова»

Йорданські душпастирські відвідини у в'язничному капеланстві

19 січня, на свято Богоявлення Господнього, в'язничні капелани Львівської архієпархії УГКЦ о. Тарас Мирка та о. Олег Нестор помолилися Божественну Літургію та Велике Йорданське водосвяття у Личаківській виправній колонії №30 та Львівській установі виконання покарань №19 (Слідчий ізолятор). Опісля, впродовж декількох днів, капелани благословляли персонал і місця їхньої праці та ув'язнених.

Йорданські відвідини стали доброю нагодою для спілкування та спільної молитви. Отці-капелани мали змогу почути проблеми чи радості кожного, а також надати душпастирську опіку усім охочим.

Капеланство.info

Віце-президент США на аудієнції у Святішого Отця

24 січня Папа Франциск прийняв віце-президента США Майка Пенса. Зустріч тривала близько години. Про зміст розмови прес-служба Святого Престолу не повідомила.

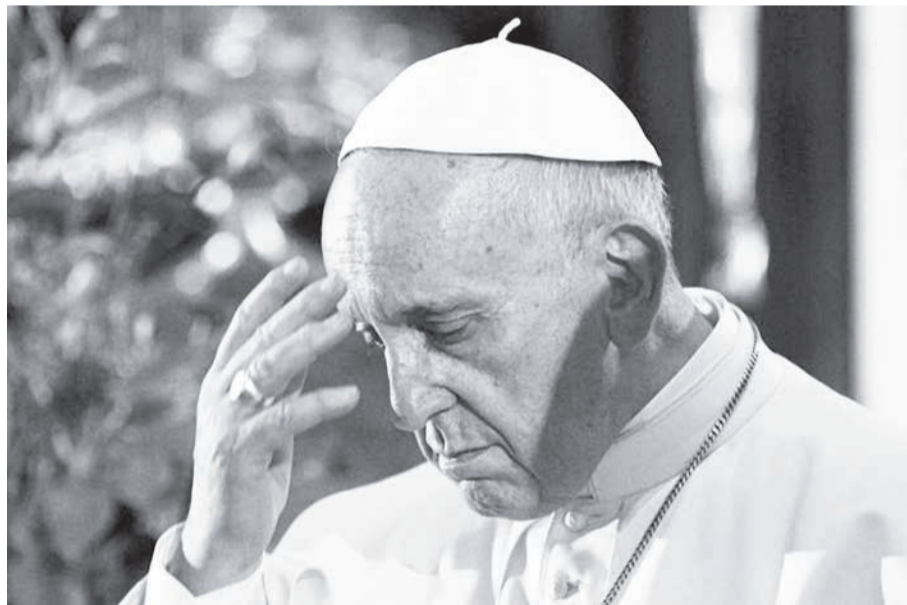
Пенса супроводжували дружина Карен і невістка Сара, посол США при Святому Престолі Калліста Гінґріч і її чоловік, колишній голова Палати представників США Ньют Гінґріч.

За словами журналістів, присутніх в Апостольському палаці, віце-президент США передав Папі привітання від Дональда Трампа і подарував йому хрест, зроблений з гілок дерева, яке росте в президентській резиденції.

Раніше Папа Франциск вже зустрічався з президентом Трампом (24 травня 2017 року) і держсекретарем Майком Помпео (3 жовтня 2019 року). Попереднім віце-президентом, який відвідав Ватикан, був Джо Байден – у 2011 році він зустрічався з Папою Венедиктом XVI.

Джерело: vaticannews.va

Папа молиться за загиблих в авіакатастрофі літака МАУ в Ірані

Прес-служба Святого Престолу поширила телеграму співчуття за підписом Державного секретаря з приводу трагедії, що трапилася поблизу столиці Ірану.

«Дізнавшись з глибоким смутком про катастрофу пасажирського літака Міжнародних авіаліній України поблизу Тегерана, Його Святість Папа Франциск ввіряє душі загиблих милосердній любові Всевишнього та складає свої співчуття родичам і друзям тих, хто втратив життя. На всіх, кого торкнулася ця трагедія, Його Святість призиває Божі благословення кріпості та миру», – читаємо в телеграмі співчуття, яку Державний секретар Святого Престолу кардинал П'єтро Паролін надіслав від імені Папи з приводу авіакатастрофи, що трапилася вночі 8 січня поблизу аеропорту іранської столиці, забравши 176 життів.

«Vatican News»

Папа до молоді: проекти майбутнього з врахуванням Божого задуму

Тема здійснення життєвого покликання прозвучала в привітаннях, з якими Папа Франциск звернувся до вірних, які в середу, 29 січня, зібралися в залі Павла VI у Ватикані на загальну аудієнцію. Промовляючи до паломників з Польщі, він нагадав, що наступної неділі по цьому відзначатиметься День богосвяченого життя.

«Молімося за ченців і черниць, які посвячуються Богові та ближнім у щоденному служінні, згідно з власною харизмою, аби вони завжди були вірними свідками спасенної Христової любові. Молімося також за нові покликання до богосвяченого життя», – закликав він.

Звертаючись з окремим привітанням до молоді, похилих віком, хворих і молодят, Святіший Отець сказав: «Нехай же приклад святості святого Джованні Боско, якого спогадуватимемо наступної п'ятниці як батька та вчителя молоді, веде, наперед, вас, дорогі юнаки й дівчата, до здійснення ваших проектів на майбутнє, не виключаючи задум, який Бог має щодо кожного. Молімося до святого Джованні Боско, щоби кожен віднайшов свою дорогу в житті, саме ту, якої Бог прагне для нас», – заохотив Святіший Отець.

«Vatican News»

Владика Циріл Василь – адміністратор Кошицької єпархії в Словаччині

20 січня у Ватикані повідомлено про те, що Папа Франциск призначив владика Циріла Василя, ТІ, титулярного архієпископа Птолемаїди Лівійської, дотеперішнього архієпископа-секретаря Конгрегації для Східних Церков, Апостольським адміністратором *sede plena* Кошицької єпархії Греко-Католицької Церкви Словаччини.

Кошицьку єпархію візантійського обряду в Словаччині створив 30 січня 2008 року Папа Венедикт XVI, піднісши до гідності єпархії існуючий на той час Кошицький екзархат. Першим єпархом Святіший Отець призначив тодішнього екзарха владика Мілана Хаутура, редемпториста.

Про призначення єзуїта Циріла Василя, тодішнього ректора Папського Східного Інституту в Римі, секретарем Конгрегації Східних Церков, було оголошено 7 травня 2009 року, а 14 червня того ж року він отримав архиєрейське рукоположення. Одним із головних співсвятителів був владика Мілан Хаутур. В Конгрегації владика Циріл виконував служіння понад десять років.

«Vatican News»

Єпископи Європи закликають не допустити повторення трагедії Аушвіцу

З нагоди спогадування 75-ї річниці звільнення концтабору Аушвіц-Біркенау, що відзначався 27 січня 2020 року, європейські єпископи оприлюднили заяву, в якій зазджують антисемітизм і маніпуляцію правдою з боку політиків.

«75-та річниця звільнення концтабору Аушвіц-Біркенау спонукає нас виступити проти будь-яких дій, що пригнічують людську гідність: расизму, ксенофобії та антисемітизму. Цього дня ми закликаємо весь сучасний світ до примирення й миру, до дотримання права кожної нації на існування й свободу, на незалежність та збереження власної культури. Ми не можемо допустити, щоби правдою легковажили або маніпулювали задля окремих політичних потреб», – читаємо в заяві очільників Ради Єпископських Конференцій Європи та Комісії Єпископатів Європейського Союзу.

Виступаючи від імені всіх єпископів Європи, вони наголошують, що, незважаючи на те, що проминуло 75 років від часу звільнення нацистського концтабору, який був відкритий 1940 року й став найбільшим місцем масового знищення у світі, він до сьогодні навіює жахіття. Ієрархи наголошують, що їхній заклик до миру є надзвичайно важливим тепер, «бо, незважаючи на драматичний досвід минулого, світ, у якому ми живемо, все ще піддається новим загрозам та новим формам насильства. Далі тривають жорстокі війни, трапляються випадки геноциду, переслідування, різні форми фанатизму, хоча історія вчить, що насильство ніколи не призводить до миру, а спричиняє нове насильство та смерть».

На завершення єпископи запросили усіх до молитви: 27 січня о 15:00, тобто в годину звільнення концтабору Аушвіц-Біркенау, вони заохотили запалити свічку й помолитися за людей всіх національностей та релігій, що були вбиті в таборах смерті, та за їхні родини. «Нехай наша молитва, – додають ієрархи, – сприяє примиренню та братерству, протилежністю яких є ворожість, нищівні конфлікти й перебільшені непорозуміння».

«Vatican News»

Папа Франциск прийняв президента Іраку

25 січня Папа Франциск прийняв у Ватикані президента Іраку Бархама Саліха, який після цього мав також зустріч з Державним секретарем Святого Престолу та секретарем у справах стосунків з державами кардиналом П'єтро Пароліном й архієпископом Полем Річардом Галлагером.

Як інформує Ватиканський прес-центр, під час відвертих розмов сторони підкреслили добрий стан двосторонніх стосунків та зупинилися на актуальних викликах, які переживає країна, підкреслюючи важливість сприяння стабільності й процесові відбудови, підтримуючи шлях діалогу й пошуку належних розв'язок на користь громадян і в пошані до національного суверенітету.

Було наголошено на важливості збереження історичної присутності християн в країні, інтегральною частиною якої вони є, та на їхньому значущому внескові у відновлення суспільного полотна, підкреслюючи необхідність гарантувати їм безпеку та місце в майбутньому Іраку. Врешті сторони зупинилися на різних гуманітарних кризах в регіоні, підкреслюючи важливість зусиль, докладених з підтримкою міжнародної спільноти на те, щоб відновити довіру та мирне співіснування.

«Vatican News»

Жінка на високій посаді в Державному секретаріаті

15 січня у Ватикані повідомлено про те, що Папа Франциск призначив службовця Відділу в справах стосунків з державами Державного секретаріату Святого Престолу Франческа ді Джованні заступницею секретаря цього Відділу, відповідальною за багатосторонні стосунки.

Юрист за освітою, Франческа ді Джованні, що народилася 24 березня 1953 року в Палермо (Італія), розпочала працювати в Державному секретаріаті Святого Престолу, у Відділі в справах стосунків з державами, в 1993 році. Від самого початку займається питаннями, що стосуються сфери багатосторонності (насамперед мігрантів і біженців, міжнародного гуманітарного права, становища жінок, комунікації, інтелектуальної власності й туризму).

Таким чином, Відділ Державного секретаріату Святого Престолу в справах стосунків з державами, який очолює секретар архієпископ Пол Річард Галлагер, відтепер матиме двох заступників секретаря: Франческа ді Джованні, що відповідатиме за багатосторонню сферу, приєднається до монсен'йора Мірослава Ваховського, що займатиметься питаннями двосторонньої дипломатії.

«Vatican News»

Папа Франциск: «ні» християнам без радості, в'язням формальності

Не потрібно соромитись виявляти радість, що походить від зустрічі з Ісусом, не слід віддалятися від святкування люду, що радіє з приводу Божої близькості. Над цим запропонував роздумати Святіший Отець під час проповіді в «Домі святої Марти» 28 січня.

На переконання Папи Франциска, Христове Євангеліє буде поширюватись лише через євангелізаторів, повних радості, тобто тих, які виявляють свої почуття радості з приводу зустрічі з Христом, з причини Божої близькості та Божої присутності в їхньому житті. До цих роздумів проповідника спонукало літургійне читання з другої книги Самуїла, де розповідається про Давида та весь ізраїльський народ, зібраний на святкування з нагоди повернення ковчегу Завіту.

Вселенський Архієрей пригадав, що біблійний уривок розповідає про повернення викраденого ковчегу Завіту. Повернення ковчегу символізувало повернення близькості Бога до Свого народу, бо можна собі лише уявити, якою була радість Божого люду, коли він зміг відчути, що Господь є близько.

Сам цар «Давид щосили танцював перед обличчям Господнім», як розповідає Святе Писання; він не соромився і не приховував своєї великої радості. Це була радість з причини зустрічі з Господом. «Бог повернувся до нас. І це є для нас приводом великої радості. Давид не думає про те, що він цар і що цар повинен бути на віддалі від народу (...) Давид любить Господа, він радіє з приводу того, що може нести ковчег Завіту. Він виявляє це щастя, цю радість, танцюючи і співаючи, очевидно, разом з усім народом», – підкреслив Єпископ Риму.

Глава Католицької Церкви зауважив, що також і ми, іноді, відчуваємо радість, «коли ми є з Господом», однак не завжди оточуючі нас люди це розуміють. Це добре описує подальший текст з другої книги Самуїла: «Коли Давид повертався благословити дім свій, вийшла йому назустріч Міхаль, дочка Саула, й каже: «Оце ж і достойно виступав сьогодні цар Ізраїля, світивши тілом перед очима служниць своїх слуг так, як світив би тілом який-небудь гувльвіса!» (2 Сам. 6, 20). Але цар Давид пояснив, що причиною його радісної поведінки є повернення ковчегу Завіту і що він хоче танцювати перед Господом.

Як розповідає Біблія, Міхаль, жінка, яка осудила радісну поведінку царя Давида, ніколи не мала дітей (пор. 2 Сам. 6, 23). Так її покарав Господь. «Коли християнинів бракує радості, то він є безплідним; коли в нашому серці бракує радості, то в ньому немає плідності», – підсумував проповідник.

Папа підкреслив, що після святкування з приводу повернення ковчегу Завіту цар Давид роздав усьому народові, чоловікам і жінкам, «по буханцеві хліба, по кусневі м'яса та по пундиківі з родзинок» (див. 2 Сам. 6, 19). Отож, свято й радість не виявляються лише в духовний спосіб, але стають моментом поділу з іншими.

А на закінчення Святіший Отець підкреслив: «Церква не буде прямувати далі, Євангеліє не буде прямувати вперед з нудними, засмученими євангелізаторами. Ні! Вона прямуватиме вперед лише з радісними, повними життя євангелізаторами. Радісними з приводу прийняття Божого Слова, радісними з причини буття християнином, радісними з приводу руху вперед, здатними святкувати, не соромлячись і не будучи такими, як ця жінка Міхаль, тобто формальними християнами, християнами-в'язнями формальності».

«Vatican News»

Папа Франциск прийняв Президента України Володимира Зеленського

Глава УГКЦ: «Зустріч Президента України з Папою Римським є доброю новиною для України і для українців»

Українська Греко-Католицька Церква вітає зустріч Президента України Володимира Зеленського зі Святішим Отцем Папою Франциском, яка відбулася 8 лютого 2020 року під час офіційного візиту Президента України до Італії та Ватикану. Про це сказав Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав під час ефіру програми «Відкрита Церква».

«Думаємо, що відносини між Святим Престолом і Україною, зокрема в контексті війни, яку Росія веде проти України, є дуже важливими. Адже Святий Престол є не тільки важливим релігійним центром, а й осердям світової дипломатії», – підкреслив Предстоятель.

«І тому, – додав Блаженніший Святослав, – коли ми кажемо, що немає військового розв'язку збройного конфлікту на Донбасі, то альтернативою завжди є дипломатія, діалог, міжнародні відносини. А Ватикан є суб'єктом міжнародного права».

На переконання архиєрея, візит Президента обов'язково принесе якісь нові наступні кроки на дипломатичному полі. «Сподіваюся, вони будуть корисними для України. Ми неодноразово висловлювалися щодо того, що Україна серйозно потребує розвинути свою політику, свою стратегію відносин з Апостольською столицею», – вважає Предстоятель УГКЦ.

Він зауважив, що поки що немає нового посла України при Ватикані. Але особа, яка незабаром буде призначена, втілюватиме політику України щодо Римської Апостольської столиці.

Глава Церкви також висловив очікування, що під час розмови Папи Франциска з Володимиром Зеленським йтиметься про життя Греко-Католицької та Римо-Католицької Церков в Україні. «Бо католики візантійського і латинського обрядів є меншістю в Україні. І очевидно, що в демократичній державі права меншості повинні бути забезпечені», – переконує Блаженніший Святослав.

Нагадаємо, Президент України Володимир Зеленський 7-8 лютого здійснив офіційні візити до Італії і Ватикану. Під час візиту до Італії Володимир Зеленський зустрівся з Президентом Серджо Маттареллою та Прем'єр-міністром Джузеппе Конте. 8 лютого Президент України зустрівся у Ватикані з Папою Римським Франциском, з Державним секретарем Святого Престолу П'єтро Пароліном за участю Секретаря з міждержавних відносин Святого Престолу Пола Річарда Галлахера.

Департамент інформації УГКЦ

У суботу, 8 лютого 2020 р., Святіший Отець Франциск прийняв на аудієнції Президента України Володимира Зеленського. Опісля, Президент України зустрівся з Його Еміненцією кардиналом П'єтро Пароліном, Державним Секретарем, якого супроводжував Його Високопреосвященство архієпископ Пол Річард Галлахер, Секретар, Відповідальний за стосунки з державами.

Переговори в Державному Секретаріаті були присвячені, в основному, гуманітарній ситуації та пошукам миру в контексті конфлікту, який від 2014 року дотепер гнітить Україну. Щодо цього, було висловлено спільне побажання, аби всі залучені сторони виявили якнайбільшу чутливість до потреб населення, що є першою жертвою насильства, як також наполегливість і послідовність в діалозі.

Були також розглянуті теми, що стосуються двосторонньої співпраці та внеску Католицької Церкви, яка присутня в країні в різних обрядах.

Vatican News

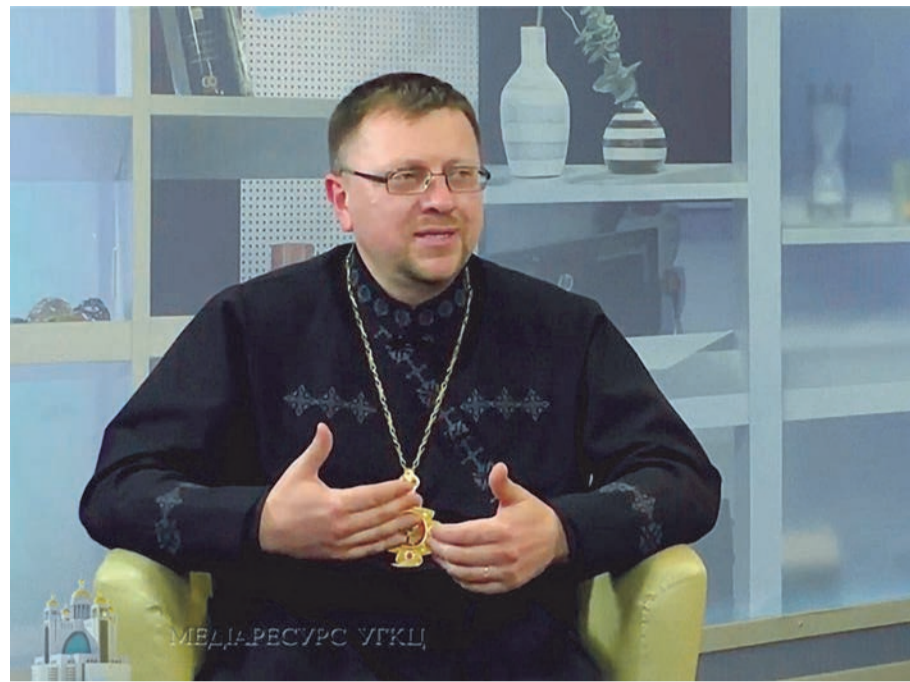
Вшанування пам'яті героїв України в День Соборності

22 січня, з нагоди Дня Соборності України та 101-ї річниці проголошення Акту Злуки УНР і ЗУНР, на Личаківському цвинтарі помолилися за героїв, які поклали життя за Україну. Представники громадськості, духовенства та влади поклали квіти до могил борців за незалежність України, які спочивають на полі почесних поховань № 67, а також звершили екуменічну молитву за участі духовенства усіх християнських конфесій міста.

Джерело: «Духовна велич Львова»

7 думок владики Володимира для пригадування

Кілька цікавих висловів владики Володимира (Груци), єпископа-помічника Львівської архієпархії, якими він поділився під час дня духовної віднови для працівників Патріаршої курії:

- Чи пам'ятаю я про те, що іншим приносить радість? Наприклад, привітати з іменинами, ювілеєм, подарувати обійми? Це найкращий подарунок, який підходить всім і має універсальний розмір.
- Чи вмю я залишатись у тіні, щоб слава була лише для Господа Бога, як це свого часу зробив Іван Предтеча?
- Чи маю мужність просити поради інших? Мудра людина це зробить, бо вона завжди є простою.
- Якщо проповідник не може одним реченням підсумувати свою проповідь, то означає, що він не розуміє, про що він говорив.
- На війні поділу і непростення нема переможців. На цій війні всі програють.
- Слабка людина боїться просити прощення, а сильна – ніколи.
- Не може бути лідером той, хто не вміє бути підлеглим.

Джерело: «Духовна велич Львова»

Бог і наші конфлікти

Цілісне впорядкування своєї емоційної сфери можемо отримати лише від Бога. Бо лише Господь може нас зцілити, адже ми все сприймаємо фрагментарно, суб'єктивно.

Чому часто між нами виникають непорозуміння чи конфлікти? Бо кожен має свою мудрість, свою правду, переживає свої емоції. Бог є один, тому і правда одна, тому цілісну правду посідає лише Бог. Ми ж зазвичай дивимося на ситуацію лише з одного боку; як кажуть, кут бачення залежить від місця сидіння.

Наше бачення часто формується від прочитаних книжок, думок, почутих по телебаченню. Ми часто дуже категорично захищаємо думку, яку собі присвоїли. Це небезпечно. Наші емоції дуже часто є наслідком середовища, в якому ми виховані, чи осіб, з якими мали стосунки.

Коли ми починаємо глибше жити духовним життям, то черпаємо безпосередню мудрість від Бога. Бо якщо ми всі жили з Богом, то отримали б той самий досвід, ті самі знання і мудрість.

Бо ж Бог є той самий, і Він те саме дає всім, ту саму правду і мудрість. Ми зазвичай мислимо і підходимо до всього фрагментарно, тому не здатні цілісно сприймати життя, людей чи речі. Просімо Бога, щоб допоміг нам дивитись на все цілісно. Бо каже Господь, що чисті серцем Бога побачать.

Владика Венедикт (Алексійчук)

о. Юстин (Бойко): «Чи можна вітатися «Христос Хрещається?»

Привітання «Христос Хрещається!» – «У річці Йордан!» не є загальноприйнятим у Церкві, хоча не є забороненим. Хочу сказати Вам свою особисту думку.

Кожне християнське привітання повинне бути наповнене богословським змістом. Воно у своїй суті є своєрідним Символом Віри. Давайте проаналізуємо коротко кожне з привітань.

Привітання: «Слава Ісусу Христу!». Воно не тільки властиве нам, а вживається у цілій Католицькій Церкві. Вам, напевно, відомо це привітання латиною: «Laudetur Jesus Christus» (воно постійно звучало на хвилях Радіо «Ватикан»). І відповідалося: «In secular Seculorum». Дослівний переклад: «Слава Ісусу Христу» – «Слава навіки!» (дехто додає – Богу).

Привітання «Христос посеред нас!». Воно також є своєрідним визнанням віри, оскільки вказує нам на те, що раз «Христос посеред нас», то, значить, ми є брати чи сестри у Христі. А, відповідно, повинні формувати свої відносини на принципах християнської любові до ближнього.

Привітання «Христос Воскрес!» є дуже біблійним. Це, по-суті, слова ангела, які він сповістив жінкам-мироносицям, що прийшли помазати Ісуса. Він каже: «Христос Воскрес, не бійтесь!» Тому, коли ми вітаємося «Христос Воскрес!» – «Воістину Воскрес!», то ми тим самим прославляємо Воскреслого Христа.

Привітання «Христос Рождається!» є також біблійним. «Славте Його!» – відповідається, оскільки євангелісти, коли переповідають нам про Народження Ісуса Христа, кажуть нам, що коли ангели з'явилися пастухам, то вони говорили: «Слава на висотах Богу» і «На землі – мир, в людях благовоління!». Тому коли ми кажемо: «Христос Рождається» – «Славте Його!», то ми, відповідно, прославляємо Христа, який народився.

Дехто каже, що треба говорити «Христос Рождається!», бо Він постійно рождається; дехто каже: «Народився!» Я вам як богослов скажу... Треба розрізняти два народження Христа. Коли ми промовляємо «Вірую», ми кажемо: «І в Єдиного Господа Ісуса Христа, Єдиного від Отця, Родженого перед усіма віками». Тож коли ми говоримо про народження Христа, то треба відрізнити родження «перед віками» і народження від Діви Марії, яке відбулося у певному моменті історії. І воно відбулося з тією ціллю, що Бог так хотів спасти світ, що післав на землю Сина Свого Єдиного.

Коли мова йде про привітання «Христос Хрещається!» (відповідається: «У річці Йордані!»), воно є радше таким привітанням історичним. І ще раз наголошу: воно має місцеве походження, локальне (хоча зараз завдяки ЗМІ воно набуває поширення не тільки в Україні, але й у середовищі українців поза її межами). Деякі богослови слушно кажуть, що якщо йти за такою логікою, то на Преображення ми маємо вітатися: «Христос Преображається», а

відповідати – «На горі Таворі!», чи, наприклад, коли ми празнуємо Квітну неділю, то вітатися: «Христос в'їздить в Єрусалим!», а відповідати – «У славі!».

Тому, як на мене, рішення лежить ось у чому. Здається, що наші єпископи, повинні ствердити загальноцерковні привітання, – і це вони ствердили, затверджуючи Катехизм УГКЦ, – а існують привітання так звані «локальні», тобто місцеві. До яких належить і оце «Христос Хрещається!», на яке відповідаємо «У річці Йордані!». У тому немає нічого злого; навпаки – кожне привітання, якщо воно підносить людину на віру, то воно є гідне того, щоб його вживати. Але не можна шукати корінь цього привітання, кажучи, що так віталася у прадавню епоху на цій Київській Русі. Так не можна робити – натягувати під якийсь аргумент факти, тому що це є несправедливо. Я, наприклад, походжу з Гуцульщини, і в нас такого привітання «Христос Хрещається!» не було, але тепер люди вітаються. І прославляють таким чином Бога, а мені, як священику, мило на душі. Не виключено, що у майбутньому з'являться інші привітання.

Не знаю, чи ви знаєте, що привітання «Слава Україні!» – «Героям Слава!» з'явилося не так давно, і воно з'явилося на базі християнського привітання «Слава Ісусу Христу» – «Слава навіки». І про це існують дослідження (саме перед тим, як говорити вам, я їх прочитав).

Який робимо висновок? Привітання «Христос Хрещається!» – «У річці Йордані!» є привітанням такого місцевого значення. Але в тих селах і місцевостях, де його не вживають, не потрібно нового видумувати.

Очевидно, що існує певна проблема. Тому що кожне Господське свято має період «передпразниництва», тобто приготування, і «попразниництва», тобто воно триває певний час. Коли говорити про привітання «Христос Рождається!», то його слід завершувати вживати вже тоді, коли починається передсвяття Йордану. Але ми у цей час ще колядуємо і ми продовжуємо так вітатися. Я думаю, що ця ситуація потребує якогось упорядкування, і думаю, що наші ієрархи вже побачили цю ситуацію й належним чином відреагують. Але, відповідаючи на питання, чи можна вживати слова «Христос Хрещається!» і відповідати «У річці Йордані!» – так, але пам'ятати, що це є традиція місцевого значення, її вживають переважно у селах і містах Галичини.

Що робити нашим людям, які живуть на Східній і Центральній Україні? Моя порада є такою: триматися тієї традиції, яка затверджена у Катехизмі УГКЦ «Христос – наша Пасха!», а там є чотири привітання: «Слава Ісусу Христу!», «Христос Рождається!», «Христос посеред нас!» і «Христос Воскрес!». Головне, щоб ми віталися, не оминали одне одного увагою. І нехай привітання «Слава Ісусу Христу!» стане для нас немовби щоденною молитвою. Бо воно є справді прославою Бога.

Очевидно, що коли ми знаємо, що котра людина до церкви не ходить, або є далекою від церкви, або є невіруючою, то не можна на силу з такою людиною вітатися, а потім ще й закидати їй, що вона не вміє відповідати, або ставити її у незручне становище. Слід вітатися з такою людиною дуже ввічливо, мило, і нехай по вашій повазі до неї людина розпізнає, що з нею привітався якийсь добродушний чоловік чи добродушна жінка, і, напевно, це був християнин або християнка, хоча вона й привіталася нехристиянських привітанням.

Отож, любімо одне одного, вітаймося одне з одним, але й розрізняймо, де є навчання Церкви, де є традиція Церкви, а де є місцеві звичаї.

**Записала О.Бабенко
з відеоблогу о. Юстина,
«Духовна велич Львова»**

Кобі Браянт: католицька віра допомогла мені пережити найтемніші години в житті

Вранці 26 січня 2020 року в катастрофі гелікоптера загинув Кобі Браянт – один із найвідоміших гравців світового та американського баскетболу. Разом з ним загинули 8 осіб, серед яких – його 13-річна дочка Джанна (саме на її матч летіли гелікоптером).

Після цієї трагічної події вся Америка в шоці. Майкл Джордан в особистому дописі зізнався, що «втратив друга». Під час баскетбольних матчів та інших спортивних подій вболівальники та зірки спорту віддають шану гравцю «Лос-Анджелес Лейкерс». Багато з них також діляться своїми спогадами про спортсмена, що трагічно загинув.

«Я зустрічала його на Літургії в будній день»

Своєю історією поділилася Крістін Баллестеро, написавши в Instagram: «Я хочу розповісти історію про те, як я познайомилася з Кобі Браянтом. Я тоді сиділа в задній частині собору Пресвятої Родина в Оранджі (штат Каліфорнія) на Літургії будній день». Дівчина згадує, що присутність баскетболіста викликала чимале зацікавлення у віруючих. «Я двічі перевірила... Це справді був Кобі Браянт, що сидів у кінці навпроти. Я почала молитися і співати як завжди, тому що він, як і всі ми, просто прийшов помолитися», – ділиться своїм спостереженням Крістін.

А по дорозі до Причастя сталося щось таке, що Крістін запам'ятає на все життя. «Коли ми йшли до Причастя, Кобі чекав мене. Якщо ти виріс у Католицькій Церкві, то розумієш, що це – вираження поваги, яку чоловіки виявляють до жінок. Коли я наблизилася, він сказав мені, що в мене гарний голос», – згадує авторка допису.

«Я – католик, тому шукав допомоги в Церкві»

Початком навернення баскетболіста стали події 2003 року. За два роки до цього він одружився з Ванессою Лайн, і через рік в них народилася перша дочка. Браянт, однак, мусив зіткнутися зі звинуваченням у зґвалтуванні, яке проти нього висунула працівниця готелю, де він перебував кількома тижнями раніше. Кобі зізнався, що мав інтимні стосунки з жінкою, але твердо запевнив, що це відбулося за згодою обох. Урешті-решт майже через рік звинувачення проти нього зняли, але баскетболіст серйозно постраждав від цієї тяганини. Від Браянта відмовилися спонсори та рекламодавці. Попри це, його шлюб витривав.

У цей час Кобі отримав величезну підтримку одного священника. Під час розмови (сповіді) Кобі запевнив його, що не гвалтував цю жінку. «Відпусти це. Йди далі. Бог не дозволить вам боротися з тим, з чим ти не можеш впоратися. Ти зараз у Його руках. Ти не можеш контролювати цієї ситуації, тому відпусти це», – почув він. «І це був поворотний момент», – підтвердив Браянт в інтерв'ю ЗМІ у 2015 році.

Попри зняття звинувачень у зґвалтуванні, баскетболіст публічно вибачився перед жінкою, яка звинуватила його, її родиною та жителями міста, які через цю драматичну історію та через популярність самого спортсмена опинилися в центрі уваги ЗМІ.

«Втрата спонсорів була насправді найменшим моїм страхом. Чи боявся я потрапити до в'язниці? Так. Мені було двадцять п'ять років. Я жахнувся. Єдине, що мені тоді справді допомогло, це розмова зі священником. Я – католик, я виріс католиком, мої діти – католики. Там я й шукав допомоги, – додав він.

Врятований шлюб

Однак у 2011 році Ванесса Браянт подала на розлучення, що було для багатьох шоком. Через два роки, проте, вона відкликала його і пара помирилася. І тут Кобі зізнався, що саме Церква допомогла їм врятувати сім'ю.

Користуючись своєю великою популярністю, подружжя займалося допомогою малозабезпеченим. До сьогодні фонд «Кобі та Ванесса Браянт» допомагає бідним людям та підтримує фінансування житла для людей, які перебувають у кризі бездомності.

«Ревний католик»

Після смерті Кобі Браянта виступив також ординарій єпархії Лос-Анджелеса архієпископ Хосе Х. Гомес, який написав, що смерть цього ревного католика сильно засмутила його: «Нехай спочиває в мирі і нехай Пресвята Богородиця потішить його близьких».

Джерело: deon.pl

«Open Doors»: кожен восьмий християнин зазнає переслідувань

Переслідування християн і далі зростає. У країнах, в яких ведеться спостереження, приблизно 260 мільйонів християн зазнають переслідувань, в той час як рік тому цей показник становив 245 мільйонів. Такими є дані оприлюдненого 15 січня щорічного рапорту благодійної організації «Open Doors» («Відкриті двері»), яка також представила «World Watch List 2020» – список п'ятдесяти країн світу, де найбільше переслідують християн.

Беручи до уваги період від 1 листопада 2018 року до 31 жовтня 2019 року, цей рапорт подає дані про те, наскільки вільно християни могли виявляти свою віру у п'яти різних сферах щоденного життя: в сім'ї, в приватній сфері, у своїй спільноті, в церкві, яку відвідують, і в публічному житті своєї країни. Під шостим пунктом вказано рівень насильства, якого зазнавали християни. Згідно з цими даними, кожен восьмий християнин у світі зазнає переслідувань з огляду на віру.

З-поміж приблизно ста країн, в яких зафіксовано явище переслідування й щодо яких ведеться моніторинг, в 73 стверджено рівень переслідування, визначений як «високий», «дуже високий» чи «крайній». Кількість християн, вбитих з причин, пов'язаних з вірою, зменшилася порівняно з попереднім рапортом, із 4305 до 2983. Лідером за цим показником і далі залишається Нігерія. Наступні позиції – за Центрально-Африканською Республікою та Шрі-Ланкою з огляду на теракти під час минулорічної Пасхи.

Вп'ятеро зросла кількість атак проти храмів чи пов'язаних приміщень, таких як школи, лікарні тощо. Якщо в попередньому рапорті цей показник становив 1847, то в минулому році зафіксовано 9488 випадків закриття, знищення чи нападів на культові чи пов'язані будівлі.

Тривожним явищем є випадки сексуального насильства та зловживань, викликані дискримінацією на релігійному ґрунті, що включає також примушені подружжя. Загалом зафіксовано понад вісім тисяч випадків такого насильства, але це, за словами упорядників, лише вершина айсберга, оскільки такі явища часто відбуваються в домашньому середовищі й застосовуються як засіб зламати волю. Згідно з припущенням, щодня приблизно 23 християнські жінки стають жертвами сексуального насильства саме задля релігійної приналежності.

Хоч кількість убивств з причини віри зменшилася, вражаючим є зростання тиску на християн, що проявляється в утисках, агресії, насильстві та дискримінації. Одинадцять країн, рівень переслідування в яких визначено як «крайній», залишаються тими самими, що й попереднього року. Починаючи від 2002 року, першу позицію незмінно займає Північна Корея. Афганістан, Сомалі та Лівія, що займають наступні сходинки, набрали 90 і більше оціночних балів, якими визначається рівень переслідування. На п'ятому місці незмінно залишається Пакистан, де досі діє відомий закон про богохульство.

ДЕЯКІ ТЕНДЕНЦІЇ

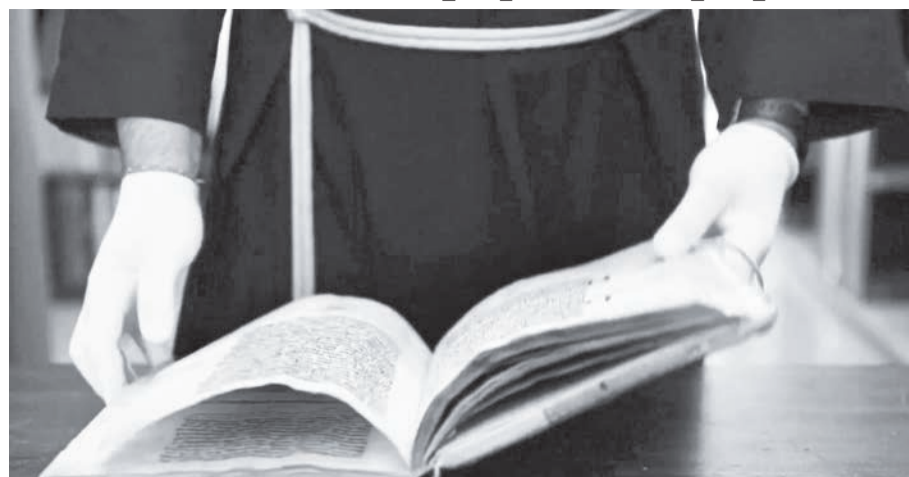
Вперше до переліку 50 країн з найбільшим рівнем переслідування християн потрапили Буркіна-Фасо й Камерун, підтверджуючи погіршення ситуації в Сахелю, де діє щонайменше 27 джихадистських угруповань. Зокрема, на півночі Буркіна-Фасо зачинено понад 200 храмів.

Роками скорочується кількість християн на Близькому Сході. В Іраку до війни 2003 року нараховувалося 1,5 мільйона християн, сьогодні їх лише 200 тисяч. Поверненню християн до долини Ніневії після поразки так званої «Ісламської держави» не сприяє брак гарантій безпеки. В Сирії з понад двох мільйонів кількість християн зменшилася до 744 тисяч.

Зовсім інший характер переслідувань існує в Латинській Америці. Там загрожує небезпека духовним особам і мирянам, які через релігійні переконання кидають виклик організованій злочинності в таких країнах як Мексика чи Колумбія (остання потрапила до WWL2020, посівши 41-ше місце).

«Franciscus»: францисканці з Асичу створили новий типографічний шрифт

Францисканська спільнота з Асичу, готуючись до відзначення сторіччя журналу «San Francesco», приготувала унікальний цифровий типографічний шрифт. Створений братами зі спільноти та дизайнерами зі студії «Studiogusto», Franciscus натхнений манускриптами, що походять з періоду між 1200-1400 роками й зберігаються в монастирській бібліотеці, та фресками базилики святого Франциска.

Кутові форми, характерні для готичного середньовічного письма, стали відправною точкою для створення шрифту, який поєднує традицію та сучасність. У дійсності, Franciscus сягає своїм корінням епохи святого Франциска, але спроможний ясно промовити до сучасної людини. Він покликаний відобразити францисканську ідентичність, здатну завжди оновлюватися, оскільки завжди актуальним залиша-

ється послання святого Бідняка з Асичу. Franciscus буде безкоштовно доступний для завантаження та використання.

Директор прес-бюро Асичу о. Енцо Фортунато підкреслює, що цей новий шрифт є «плодом зусиль останніх років у світі комунікації та досліджень». «Він, без сумніву, позначить новий культурний етап у цифровій сфері. Він буде безкоштовно запропонований усім, хто захоче його використовувати, згідно з духом інклюзивності, який є нашою характерною рисою», – зазначає священник, додаючи, що шрифтом Franciscus «писатимемо нові сторінки життя».

«Vatican News»

Laudes Creatu rarum.

Назва «Гімн створінням» автор св. Франциск (1224 р) відтворена новим шрифтом Franciscus.

«Слава Тобі, Господи, за всі створіння Твої, За це сонце, мов благородний брат наш. В любові день нам і ніч об'являє, Тебе ж прославляє... Слава Тобі Господи, за водицю – сестричку нашу, Вона ж така смирна, така чиста і прегарна...»

(Франциск Асичський. Застів Сонцю або Слава Творцеві Світу // Квіти Святого Франциска / Пер. з італійської отця Йосафата Ананевича. Львів: Свічадо, 2009. С. 4-5.).

Топ-5 цікавих фактів про святого Франциска Асичського

4 жовтня в Католицькій Церкві є днем пам'яті святого Франциска з Асичу. Хоч святий Франциск жив багато століть тому, але й сьогодні його приклад надихає і залишається актуальним. Адже заклик Христа «Йди за мною» і нині чують у своїх серцях тисячі людей. А беззастережна і самовіддана допомога ближньому зараз має особливий сенс, адже поруч з нами відбуваються війни, стихійні лиха, різні нещастя. Чому середньовічний багатий покинув свій затишний дім і всі блага цього світу, щоб відкрити своє життя назустріч Христу і «пані Бідності»? Навіщо св. Франциск кинув виклик суспільству, служачи найбільш упослідженій тоді верстві – прокаженим? На ці непрості питання дає відповідь його життя, п'ять автобіографічних ноток з якого пропонуємо до вашої уваги сьогодні.

«Проповідь до птахів» фреска з верхньої базилики в Асичу. худ. Джотто ді Бондоне (1267-1337)

1. Мріяв бути воїном, а став рицарем Христа. Франциск народився у часи хрестових походів. Жив ними і думав про них. Одного дня, коли Франциск торгував тканиною, увійшов убогий просити милостиню, закликаючи ім'я Христа. Оскільки Франциск так захопився торгівлею сукна, що не бажав переривати свого заняття, то прогнав бідняка. Проте потім, розкаявшись, він вибіг і помчав чимдуж шукати цього бідного і, знайшовши його, дав йому жменю монет. Це був перший переломний момент у житті Франциска Бернардоне.

2. Голос віри у в'язниці. Під час одного із боїв майбутній святий потрапив у полон. У Перуджійській в'язниці Франциск перебував майже рік. Перебування у ній так виснажило Франциска, що після сплacenня батьками викупу він важко занедужав і у 1203 році повернувся додому у стані важкої хвороби. Зустріч із людським стражданням була одним із наступних кроків на шляху до глибокого навернення Франциска.

3. Поцілунок прокаженому. Одного разу св. Франциск поцілував прокаженого та подав йому милостиню. Після цього натхнення допомагати бідним і відкинутим людям тільки посилювалося і дарувало радість. У цей час св. Франциск шукав тиші, мандруючи околицями Асичу. Особливим чином торкнулись Франциска слова Євангелії про блаженство убогих і про роздачу матеріальних благ бідним, щоб мати небесний скарб.

4. Радісна бідність. Франциск поглибив ідею бідності: з огидної ознаки зречення світу він створив з неї позитивний, життєвий ідеал, який впливав з ідеї слідування прикладу бідного Христа. Для Франциска монастир був не за стінами, а у всьому світі. Тому він мандрував разом зі своїми братами-послідовниками, закликаючи людей до покаяння та стриманого способу життя, до бажання допомагати ближнім. Франциск був прикладом монаха, який, внутрішньо зрікшись світу, залишається у ньому, щоб закликати людей до миру.

5. Стигмати. Ставши напівсліпим через хворобу повік, яку дістав на Сході, повернувся додому, де у нього 1224 року відкрилися рани Христові. Він приховував стигмати від оточення і намагався впливати на нього більше прикладом власного благочестя та складанням молитов.

Підготовано за матеріалами: www.ofm.org.ua

П'ять цитат святих про милосердя

Милосердя, любов до ближнього – це важливі християнські чесноти. Як знайти у своїй душі сили для істинної любові? У цьому допоможуть п'ять потужних цитат святих, які прикладом свого життя надихали творити добро, «тягарі одне одного носили і так виконали закон Христовий».

«Бути радісним, чинити добро і дозволити горобцям цвірінкати – ось найліпша філософія» (Дон Боско).

«Те добро, що Ви зробили сьогодні, люди часто забувають завтра. Незважаючи на це, робіть добро!» (Мати Тереза).

«Не чекай, аби інший виявив до тебе любов, але сам прагни до нього і почни перший, тому що тоді ти матимеш нагороду і за його любов» (св. Іван Золотоустий).

«Аби чинити добро, треба мати дрібку відваги, бути готовим витерпіти будь-яке приниження й ніколи нікому самому не принижувати, бути завжди доброзичливим» (Дон Боско).

«Не промінй любові до брата твого на любов до якої-небудь речі, тому що любов'ю до брата ти стяжав всередині себе Того, Хто є дорожчим за все в світі. Залиш мале, щоб набути велике; знехтуй зайвим і нічого не значущим, щоби придбати багаточинне» (преподобний Ісаак Сирин).

«Духовна велич Львова»

Владика Павло (Хомницький):

«Наші парафії у США розповідають американцям про Україну та її культуру»

Єпископ Павло (Хомницький) вже понад 13 років очолює Стемфордську єпархію – одну з чотирьох єпархій УГКЦ у США. Сам він народився в Канаді, де став єромонахом-василіянином. Не планував бути єпископом, але на це було «бажання церковної влади і Божий задум щодо мого життя», – розповідає владика Павло в інтерв'ю РІСУ.

– Я виростав у Канаді, у Ванкувері. Ходив там до церкви, де служили і зараз служать отці-василіяни. Я виріс біля них і вони мене катехизували. Все своє життя я прожив у тісній злучі з Церквою та з отцями-василіянами. І я відчував у своєму серці бажання бути священником, бути монахом. А оскільки я знав отців-василіян, тому вирішив піти саме до них. Тож я вступив у новіціят у Лонг-Айленді (США). Потім мене вислали до Риму, в якому я навчався 7 років. Згодом я повернувся до Канади і працював переважно у парафіях. Пізніше я навіть став ігуменом у монастирі отців-василіян.

У 2002 році мені зателефонував Апостольський нунцій з Оттави і повідомив про те, що Папа бажає, щоб я був єпископом для УГКЦ у Великій Британії. Моя хіротонія відбулася 11 червня 2002 року в Едмонтоні (Канада) разом з владикою Давидом (Мотюком). І через кілька днів після того я виїхав до Лондону. Там я був майже 4 роки.

Згодом я знову отримав дзвінок від Апостольського нунція у Лондоні із запрошенням його відвідати. Я поїхав до нього. Він повідомив, що Папа схотів, щоб я став єпископом для наших людей в Стемфордській єпархії УГКЦ (США). Це було 13 років тому. З того часу я тут живу і служу.

– Що спонукало хлопців у ті часи ставати священниками? І чи є зараз таке покликання до служіння в Церкві?

– Покликання такі є. Всевишній промовляє до нас, тому важливо в сучасному житті не заглушувати голос Божий. Людина тепер не має часу, щоб зосередитися і побути наодинці з Богом. Завжди є шум навколо нас, завжди є те, що забирає увагу від себе та Бога.

Однак часом молоді особи через різні обставини в житті просто не чують голос Творця, тому ми повинні допомогти їм, щоб вони Його почули. Звісно, тепер є не так багато покликаних, як колись. Чому? Наприклад, тому, що зараз родини є меншими, а колись було багато багатодітних сімей. Тепер є менше можливостей, але Бог кличе їх.

– Скільки людей зараз навчається в семінарії святого Василя у Стемфорді?

– Зараз ми маємо вісім семінаристів: сімох – у Стемфорді, а одного – на студіях у Римі. Шість семінаристів є з України, один – з Македонії та є один – місцевий.

– Церква завжди відіграла велику роль для тих, хто в діаспорі, як особливе місце для єднання. Як було колись і як є зараз? Чи йде стара і нова діаспора до храму?

– Не так, як колись. Я знаю, що коли мої батьки приїхали з України після Другої світової війни, то вони насамперед шукали саме українську громаду і церкву. Адже вони хотіли не лише бути частиною тієї громади, а прагнули зберегти те, що залишили в Україні. Мої батьки не бажали втрачати ці цінності у Канаді.

Тепер я бачу, що нова діаспора ходить до церкви, але велика частина має інші пріоритети. Для нас як священників є великим викликом, щоби прийти саме до тієї громади, аби пригледати їм, ким вони є і яку спадщину мають.

– Яка ситуація сьогодні є у Вашій єпархії? Чи є зростання вірян?

– Кількість вірян зростає, адже за останні роки приплив українців з України збільшився. Це є не так нашою заслугою, як наслідком міграції. З іншого боку, ми бачимо, що люди, які приїхали 70 і 100 років тому – відходять, а їхні діти, внуки і правнуки є вже не такими з'єднаними. Це є наслідки асиміляції. Однак частина людей таки залишається при нас.

– У деяких великих містах закриваються українські храми, бо українці виселилися з якогось району. А яка ситуація у вас тут? Чи є такі факти, що вам доводиться відмовлятися від певних церков? Чи, можливо, навпаки – маєте потребу у нових храмах?

– У нашій церкві люди є дуже мобільними. Це не так, як раніше було в Україні, коли людина народилася в одному селі та проживала там все своє життя. Тепер люди їдуть туди, де є на-

года знайти хорошу роботу, школу для своїх дітей. Тому вони не залишаються на одному місці. Тож ми повинні йти до них.

У наших парафіях у США та Канаді часом доводилося закривати деякі парафії, у яких справді не було людей, і вони зверталися до мене з таким питанням, проханням це зробити.

Відколи я тут є, тобто 13 років, то мабуть, закрив три парафії. Це відбувається, коли, наприклад, закривається місце праці, і люди вимушені переїжджати на інше місце, щоб знайти роботу та школу. Так поволі-поволі маленькі парафії вимирають, але зростають в інших великих містах.

Окрім цього, нам надзвичайно допомагає Римо-Католицька Церква. Вони мають великі храми, тому ми просимо їх надати нам церкви для наших людей, щоб їм послужити. Тому це є спільна допомога.

– Які священники можуть краще послужити: ті отці, які мають українське коріння і приїхали з України, чи, можливо, місцеві? Чи є такі особливості?

– Я колись думав, щоб служити мігрантам, то потрібно надати їм священника з України. Проте з часом я змінив

свою думку. Бо все залежить від самого священника. Адже якщо він має відкрите серце до них, то люди це відчувають і будуть його приймати, а він також буде їх любити та служити їм.

– Що, крім парафіяльного життя, тобто богослужіння та молитви, варто робити, щоб євангелізувати та об'єднувати людей?

– Ми бачили таке явище в минулому, коли українці закрилися у своїх парафіях і створили так зване «гетто». Проте зараз така ідея та менталітет – змінилися. Ми тепер відкриті до загалу і суспільства, а також показуємо, що є добрими громадянами й для тієї країни, де живемо.

Без сумніву, Канада і США дали українцям дуже багато – можливість розвиватися та молитися, зберегти наші старі традиції у той час, коли на рідних землях це неможливо було робити. Ці країни надали українцям чимало можливостей, щоб укорінитися і передати віру, мову та культуру нашим дітям і внукам.

– А чи приходять до УГКЦ іноземці? Що саме їм тут подобається? Що їх суди притягує?

– Наші громади є значно меншими, ніж римо-католицькі спільноти. Тому в наших храмах люди справді можуть відчувати себе однією родиною. Ба більше, священник знає кожного свого парафіянина, зокрема, його радощі та все, що його турбує. Кожен охочий може і хоче бути частиною сім'ї. Коли ти заходиш до пересічної римо-католицької парафії, то вони надзвичайно великі. Уявіть собі: їхні парафії щонеділі відправляють по 5-6 богослужінь. Це немов «фабрика Святих Тайн». Тому люди там не знають одне одного. Деякі люди розповідають, що були римо-католиками, а тепер ходять до нас, бо тут вони відчувають себе у родині. Крім того, вони насолоджуються нашим співом.

– А чи приходять до УГКЦ православні або протестанти?

– Так, але переважно приходять з римо-католицької традиції.

– В Україні стають все більш популярними не лише парафіяльні заходи, а й також паломницькі, мистецькі, культурні... А що з цього відбувається у ваших церквах?

– Коли є літній сезон, то на вихідних коло храмів проводять українські фестивалі, тобто українські танці, спів і кухня. На ці святкування прибувають гості з інших парафій, навіть інших міст чи штатів. І не тільки...

Варто зауважити, що такі фестивалі організовують не тільки для українців, бо це чудовий спосіб зацікавити й загальну американську публіку. Вони до нас ходять і дізнаються щось про Україну. Бо за СРСР американці нічого не знали про Україну, але за роки незалежності вони отримують певні знання про нашу країну, зокрема, про теперішню політичну ситуацію. Такі фестивалі допомагають нам свідчити нашим сусідам про те, хто ми є, нашу культуру.

Семінарія святого Василя (м. Стемфорд, США)

*За матеріалами Тараса Антошевського для Релігійно-інформаційної служби України
Пресслужба Секретаріату
Синоду Єпископів УГКЦ*

Владика Петро (Стасюк): «Секуляризація Заходу є водночас важливим елементом втрати людської гідності в інших частинах світу»

Вважається, що протягом минулого, ХХ століття, християн за свою віру померло більше, ніж за всі століття до цього, починаючи від моменту народження Христа. І, здається, ця тенденція продовжується і в цьому столітті. Християни продовжують зазнавати значних переслідувань та дискримінації. За останні кілька років Організація Об'єднаних Націй повідомила про порушення свободи віросповідання у 38 країнах світу, у 18 країнах було виявлено переслідування віруючих людей. Це на чотири країни більше, ніж було у 2016 році.

Не називаючи конкретних країн, дискримінації та переслідування релігійних меншин зазнають у країнах, які мають «авторитарні режими». Країни з однопартійним правлінням і самодержавним керівництвом, швидше за все, будуть переслідувати релігії, які можуть протистояти їм або вважатись загрозою.

Агресивний націоналізм, який спостерігається в цих 38 країнах, вважається основною причиною переслідування. Іноді цей націоналізм можна назвати ультранационалізмом. Релігійні меншини караються насильницьким та систематичним способом через те, що їх називають нелояльними прибульцями, які становлять загрозу для держави.

Проблема цієї форми націоналізму полягає в тому, що одна форма віри підтримується ціною інших. Насправді ми спостерігаємо ще одну форму етнічного чищення. Як наслідок, релігійні меншини тихо винищуються або усуваються.

Шокуючим є те, що все більше свідчень маємо про те, що люди, які не дискримінують та керують демократичними урядами, насправді не переймаються становищем переслідуваних віруючих громад в інших країнах. Люди на заході ігнорують страждання інших людей у світі, оскільки вони релігійно неграмотні і насправді релігії їх вже не цікавлять. Західні уряди, засоби масової інформації та дедалі більший відсоток громадськості не дбають про свободу віросповідання; натомість вони зараз більше зосереджені на питаннях статі, сексуальності та раси.

Однак релігія дуже важлива для значної кількості людей. Секуляризація Заходу, хоча це сприймається як ознака свободи, є водночас важливим елементом втрати людської гідності в інших частинах світу. Ігнорування цього потенційно може бути величезною небезпекою для всього світу.

Пресслужба Синоду Єпископів УТКЦ

Хочеш змінити щось в людині – молись за неї!

«Молюся і про те, щоб любов ваша дедалі більш і більш зростала у досконалім знанні та в усякому досвіді, щоб ви могли розпізнавати те, що ліпше; і щоб були чисті й бездоганні в день Христа, повні плодів праведності, що їх маємо через Ісуса Христа на славу й хвалу Божу» (Флп. 1, 9-11).

Апостол Павло не просто молився за людей у своєму житті, а робив це з радістю! Є речі, які нам би дуже хотілось змінити у наших ближніх, але не в собі, бо себе ми не прагнемо міняти: нам хочеться змінити когось. Але ми не можемо. Можемо, однак, молитися, щоби Бог діяв у тій людині.

Позитивна молитва значно ефективніша за позитивне мислення. Все позитивне мислення світу не здатне змінити вашого чоловіка чи дружину, дітей, ситуацію. Позитивне мислення здатне змінити нас, але нікого із нашого оточення. А молитва – може!

Який спосіб оздоровити складні стосунки? Почати молитися за того, з ким маєш непорозуміння або конфлікт. Молитва змінить і тебе, і іншого.

З цього коротенького уривку слів апостола Павла ми можемо навчитись молитися за інших.

Молитись, щоби вони зростали в любові: щоб любов ваша дедалі більш і більш зростала у досконалім знанні та в усякому досвіді...

Молитись, щоби вони робили правильний вибір: щоб ви могли розпізнавати те, що ліпше.

Молитись, щоби вони жили в чистоті та єдності: і щоб були чисті й бездоганні в день Христа.

Молитись, щоби вони ставали подібними до Христа: повні плодів праведності, що їх маємо через Ісуса Христа на славу й хвалу Божу.

Молимося так за себе та інших і побачимо, як Бог може змінювати нас і як безнадійні стосунки можуть налагодитись.

Адаптація Тетяни Трачук, «Дивенсвіт»

Як досягти зрілості у вірі?

Зріла у вірі людина має здатність працювати над своїм психічним, емоційним, афективним, соціальним та духовним життям. Як у нашому професійному й емоційному житті, так і в духовному житті – зрілість має важливе значення.

Зрілість віри дуже часто виступає в працях святого апостола Павла, який також зростав від дитячої, незрілої віри до віри зрілої. Пророк Єремія теж проходив цей процес, переходячи від інфантильної духовності до зрілості у вірі. І Святе Письмо має ще багато таких прикладів.

Ми не повинні погоджуватися з думкою про незмінність стосунків. Фрази на кшталт: «Я завжди був таким, я не змінюсь», або «Я був таким ще з дитинства, і в моєму віці вже не можна багато чого змінити», – вони помилкові. Духовний шлях та християнська зрілість є належними етапами чесноти розсудливості, яка є плодом психічної, емоційної, афективної та духовної зрілості.

Людина, зріла у вірі, представляє зрілість у християнському житті; їй вдається інтегруватись, вдається працювати над своїм психічним, афективним, емоційним, соціальним та духовним життям. Заперечувати один з цих аспектів – це формувати фальшиву зрілість.

Є люди з емоційними невротами (наприклад, батько чи мати колись негативно вплинули на неї і заподіяли їй травми), і якщо цей неврот не лікувати, він переходить на релігію, на Бога; тоді цей емоційний неврот стає духовним невротом. Неврот же, переміщений на Бога, закінчується породженням спотвореного образу справжнього Бога; тоді Бог бачиться як каральним, мстивим або взагалі катом.

Прикладом духовного невроту є люди-фанатики. Це люди, які не можуть в релігійному середовищі жити разом, у мирі.

Є люди, які дуже добре працюють наодинці, здатні долати різні перешкоди, але потім не знають, як поділитися своєю тяготою з іншими. Причина – успадко-

вані травми, які вони несуть в собі і які стають перешкодами у дозріванні віри.

Одним з елементів духовної зрілості є вміння поставити розум вище пристрасті. Текст Послання до Ефесян допомагає нам зрозуміти цей аспект. Святий Павло пише: «Аж поки ми всі не дійдемо до єдності в вірі й до повного спізнання Божого Сина, до звершеності мужа, до міри повного зросту повноти Христа» (Еф. 4,13). Тому мета кожного християнина – досягти зрілості людини в Ісусі Христі.

Динаміку та дозрівання в духовному житті видно в Першому посланні до Солунян: «Маємо в пам'яті безперестанку діло вашої віри, труд вашої любові та терпеливість вашої надії на Господа нашого Ісуса Христа перед Богом і Отцем нашим» (1Сол. 1,3). З цього уривку впливають важливі поняття: духовна зрілість і діла віри. Той, хто є зрілий, втілює віру в діла. Віра без зобов'язання – це магічна, забобонна віра, а забобони – знак незрілості.

Адаптація ієромонаха Даниїла Дербалю, «Дивенсвіт»

Футболіст-мільйонер: «Навіщо мені «Феррарі», якщо я можу побудувати дітям стадіон?»

Один із найбільш високооплачуваних гравців англійської Прем'єр-ліги, футболіст «Ліверпуля» Садіо Мане ходить із тріснутим екраном телефона.

На запитання людей, які здивовані поведінкою мільйонера, Садіо відповідає так: «Навіщо мені десять «Феррарі»? Двадцять годинників із діамантами?

Два особисті літаки? Я пройшов багато: грав у футбол босоніж, у мене не було освіти, але тепер я можу допомагати своєму народу. Я будую школи, побудував один стадіон, купую багато одягу іншим людям. Я допомагаю своєму народові в Сенегалі. До речі, ви знали, що через 50 років від найшикарнішої «Феррарі» або літака залишиться тільки купа металобрухту? Годинники з діамантами придуть у непридатність років через 30. А шикарний будинок із басейном через 100 років перетвориться в «бомжатню». Через 100 років і нас тут не буде!» – каже Мане.

Ісус Христос якось сказав: «Не збирайте собі скарбів на землі, де міль та ржа, і де злодії їх можуть викрасти. Збирайте собі скарби на небі, де ні міль, ані іржа не нівечить, і де злодії не пробивають стін і не викрадають. Бо де твій скарб, там буде і твоє серце». Гроші, які ти витратив, від тебе просто пішли. Гроші, які ти віддав, просто лежать без діла. Але гроші, які ти віддав іншим, починають на тебе працювати. Саме так збираються «скарби на небі».

Інтернет-портал «Почує кожен»

Цікаві факти про вихователя і святого Джованні Дона Боско

У житті Дона Боско було багато чудес: пророчі сни, видіння, зцілення, ніхто з його вихованців і сам Дон Боско не занедужав під час страшною епідемії холери, допомагаючи іншим, а також непересічний талант: Дон Боско розробив новітню педагогічну систему виховання, яка актуальна й сьогодні.

В цьому матеріалі знайдете цікаві факти про святого Джованні Дона Боско, взяті з книги Антоніо Сікарі «Портрети святих» (переклад *Milites Christi Imperatoris*).

НАВЕРНУВ ГЮГО

Найвідомішим письменником, з яким, за свідченням самого Дона Боско, він всього два рази зустрічався у Парижі і якого він навернув, був Віктор Гюго.

СВЯТІ ВИХОВАНЦІ

Вісім святих та блаженних були вихованцями і соратниками Дона Боско. Серед них – Доменіко Савіо, який у 15 років стане святым, майбутня фундаторка конгрегації «Дочки Марії Помічниці християн» Марія Маццарелло, спадкоємець Дона Боско Мікеле Руа, засновник конгрегації з виховання дітей Луїджі Оріоні.

СМЕРТЬ КОРОЛІВСЬКОЇ СІМ'Ї – БОЖА КАРА?

Король Савойський Віктор Емануїл II хотів підписати закон про знищення всіх монастирів. У цей час Дон Боско побачив уві сні придворного пажа, що виголосив йому: «Великий похорон при дворі». Святий у листі від грудня 1854 року попередив короля про небезпеку, проте король не послухався. 12 січня 1855 року, у віці 54 роки, помирає королева-мати Марія-Тереза. 20 січня, на 33-му році життя, вмирає королева Марія-Аделаїда, дружина короля. 11 лютого, у 33-річному віці, помирає брат короля Фердинанд, принц Савойський, а 17 травня вмирає останній син короля, якому ледь виповнилося 4 місяці.

ЕПІДЕМІЯ ХОЛЕРИ. СЕРЕД УЧНІВ ДОНА БОСКО НІХТО НЕ ПОСТРАЖДАВ

Улітку 1854 року в Туріні спалахнула епідемія холери, епіцентр якої був у Борго Дора – збірному пункті іммігрантів неподалік ораторію Дона Боско. У Генуї від холери померло вже 3000 людей. Протягом місяця в Туріні занедужало 800 і померло 500 осіб. Мер міста звернувся до городян із закликом про допомогу, але добровольців, готових доглядати за хворими чи перевозити їх до лазарету, не знайшлося: усі були охоплені панікою. У день Діви Марії Сніжної (5 серпня) Дон Боско збирає своїх хлопців і просить їх піти доглядати за хворими, обіцяючи: «Якщо ви доручите себе благодаті Божій і не вчините ніякого смертного гріха, то запевню вас, що ніхто з вас не занедужає холерою». І справді: хоч вихованці Дона Боско перебували в постійному контакті з ураженими епідемією, жоден із них не занедужав.

ПЕРШЕ ІНТЕРВ'Ю СВЯТОГО

В 1884 році Дон Боско дав інтерв'ю репортерів газети «Журналь де Ром». Він став першим в історії святым, якому довелося дати інтерв'ю.

МАТИ СВЯТОГО

Вона була бідною селянкою, що не вмала ні читати, ні писати, овдовіла, коли Джованні було всього два роки. Їй довелося, стиснувши зуби, боротися, щоб зберегти родину під час голоду й убогості.

Вона з великим трепетом допомагала

хлопцю готуватися до першого Причасття. В день цієї урочистості кілька разів вона повторила: «Сину мій, це був для тебе великий день. Я вірю, що Бог став владикою твого серця».

А в день рукоположення вона сказала: «Тепер ти священник, ти ближче до Ісуса. Я не читала твоїх книг, але пам'ятай, що почати служити Літургію означає почати страждати. Відтепер ти повинен думати тільки про порятунок душ і залишити всяку турботу про мене».

ПОКЛИКАННЯ У 5 РОКІВ

Як він пише, йому здавалося, що піклуватися про дітей, що не мають хліба, що не одержали освіти і нічого не знають про віру, – це єдина справа, яку він повинен робити на цій землі. І в цьому він був переконаний з п'яти років.

РІЗНІ ПРОФЕСІЇ

У роки навчання він знаходив час для того, щоб – або з метою заробітку, або для власного задоволення – бути пастухом, фокусником, акробатом, кравцем, ковалем, барменом, пиріжником, вів рахунок при грі в більярд, грав на органі і на спінеті. Пізніше він буде складати пісні.

НАГЛЯД ПОЛІЦІЇ

Ораторій Дон Боско знаходився під постійним наглядом поліції, бо політичні діячі були стурбовані революційним потенціалом сотень підлітків, що кояться Донові Боско по першому слову.

ЩЕ НЕ СМЕРТЬ

У липні 1846 року він почав кашляти кров'ю і знепритомнів після надзвичайно виснажливого дня, проведеного в ораторії. Він був на порозі смерті і вже вдався до Таїнства Оливопомазання. Вісім днів він перебував між життям і смертю.

Протягом цих восьми днів були хлопці, що, працюючи під палючим сонцем на будівельних ристуваннях, не пили ні краплі води, щоб випросити для нього в Бога зцілення. Змінюючи один одного після звичайного дванадцятигодинного робочого дня, вони молилися вдень і вночі у святині Діви Марії Утішительки. Деякі пообіцяли молитися на вервиці протягом усього життя, деякі – «сісти» на хліб і воду на місяці, на рік, дехто – на все життя.

Лікарі говорили, що в ту суботу Дон Боско повинен був неодмінно померти. Він постійно кашляв кров'ю. Але незбагненим чином Дон Боско видужав.

Він зустрівся з усіма своїми юнаками у капеллі, слабкий, з блідим обличчям. Він

сказав лише одне: «Вам я зобов'язаний життям. З цього дня я все моє життя віддам вам».

ДОН БОСКО – ПРОМИСЛОВЕЦЬ?

У 1883 році друкарня Дона Боско була кращою друкарнею в Туріні. У 1884 році на Національній виставці промислових виробів, наукових досягнень і творів мистецтва Донові Боско була виділена особлива галерея. Він був першим священником, що підготував експозицію на національній промисловій виставці. Один з істориків пише, що люди, котрі читали вивіску, спочатку сміялися, думаючи, що мова йде про звичайні кустарні вироби, але, оглядаючи експозицію, були вражені: вони могли ніби наочно простежити весь процес створення книги – від зібраного ганчір'я, з якого робиться папір, до готового тому із сотнями гравюр у відмінній палітурці.

ЛЮБОВ ОПОНЕНТІВ

Саме міністр Раттацці пояснив Донові Боско, як організувати чернечу конгрегацію, незважаючи на ним же запропонований закон про ліквідацію

чернечих орденів (знаменитий закон Раттацці 1855 року). Практично він вказав йому шлях, як створити конгрегацію, яка б ізсередини керувалася звичайними церковними законами, а зовні, з погляду держави, підкорялася б цивільним законам, що регулюють діяльність організацій взаємодопомоги й інших подібних установ. Геніальний вихід – «створити релігійне об'єднання, що з погляду держави являло б собою громадську організацію» – був підказаний йому самим Раттацці.

У 1920 році знаменитий педагог-антиклерикал Джузеппе Ломбарді Радіче, невіруючий, але чесний, писав своїм сподвижникам: «Дон Боско! Це була велика людина, образ якої вам повинен бути добре знайомим. У рамках Церкви [...] він створив могутній виховний рух, відновивши втрачений контакт Церкви з народом. Для нас, що знаходимося поза Церквою, поза будь-якою Церквою, він залишається героєм, героєм превентивної системи виховання і системи шкільного виховання за сімейним принципом. Його послідовники по праву можуть пишатися».

Ще він писав: «Дон Боско? Секрет його виховання в одному: в ідеї! У наших школах багато ідей. Багато ідей може бути в голові й у дурня, священника чи мирянина, вчителя або не-вчителя. Єдиною ідеєю дотримувати важко; ідея – це душа».

ПРО ВИХОВАННЯ

З погляду прийнятої в той час системи виховання, заснованої на авторитарній владі вихователя, це була справжня революція, що поставила все з ніг на голову. Дисципліни належало досягати не покаранням, а переконанням, ідеалом слухняності була не бездоганно вибудована шеренга вихованців, а юрба навколо вихователя.

Веселощі були природним джерелом надприродного. «Ти повинен знати, – пояснював маленький Доменіко Савіо щойно прибулому товаришеві, – що тут наша святість – у веселощах».

Джерело: «Дивенсвіт»

Петер Шварц: історія кардіолога, що розкрив таємницю одного захворювання

Раптово й незрозуміла смерть однієї дівчини під час прямої трансляції на одному з італійських телеканалів у 1970 році дала початок науково-медичним дослідженням рідкісної патології серця, яку потрібно лікувати, бо в протилежному випадку вона може викликати раптову смерть. Сьогодні багато людей завдячують своїм життям професорові Петеру Шварцу, що присвятив свою наукову діяльність вивченню синдрому продовженого інтервалу QT.

Жовтень 1970 року. Чезаріна Бомоні – 19-річна італійська дівчина, живе в Мілані спокійним життям. У неї – добрий стан здоров'я, тільки іноді вона втрачає свідомість. Можливо, внаслідок спеки або перевтоми. Одна з її мрій – потрапити в телевізійну студію на пряму трансляцію її улюбленої телевікторини. Одного дня їй випадає така можливість. Прибувши до студії, дівчина сідає серед глядачів і з великим захопленням спостерігає за грою, яку часто бачила по телевізору. В певну мить ведучий телевікторини звертається до глядачів із запитанням і його погляд падає на Чезаріну. Емоції переполюють дівчину, і вона раптово помирає перед очима телеведучого, глядачів і всіх присутніх у студії.

В той час молодий лікар Петер Шварц ще не знав, що смерть Чезаріни змінить його життєвий шлях. До нього на лікування привели молодшу сестричку Чезаріни, восьмирічну Агостіну, котра мала ті самі симптоми, що й її сестра. «Коли ми оглянули Агостіну, – розповідає професор Шварц, що тепер очолює Науковий центр лікування серцевих аритмій генетичного походження в Мілані, – ніхто не міг зрозуміти, в чому полягала проблема. Спочатку дівчинку навіть поклали у відділ невропсихіатрії, але уважно проаналізувавши її електрокардіограми, я зрозумів, що проблема була зовсім іншою».

Професор розпочав наукове дослідження, яке спочатку, як здавалося, не давало жодних результатів. «Такі електрокардіографічні відхилення, – пояснює лікар, – були таємницею для мене й для моїх колег. Одного разу один педіатр порадив мені шукати матеріали в іноземній науковій літературі, й там я знайшов перші описи цієї хвороби, яку пізніше назвав синдромом продовженого інтервалу QT».

При цій хворобі, яка часто передається генетично, серце, під впливом різних навантажень, починає битись хаотично, що може викликати смерть. Спочатку деякі ліки допомагали нейтралізувати вплив навантажень на серце Агостіни, але цього було занадто мало. Професор Шварц, далі досліджуючи й експериментуючи, зрозумів, що єдиний спосіб допомогти дівчинці, а згодом також її молодшій сестрі Чезаріні – ще одній дочці сім'ї Бомоні, що народилася через декілька років після смерті першої сестри, від якої вона, на жаль, успадкувала не тільки ім'я, але й хворобу, полягав в операції, під час якої потрібно було вплинути на зв'язок між мозком та серцевими нервами.

«Коли професор запропонував моїм батькам цю операцію, зазначаючи, що раніше випробовував її тільки в лабораторії, – розповідає Чезаріна Бомоні, що тепер є одруженою і має 22-річного сина, – мій батько прийняв його за божевільного. Але переконливість лікаря й ситуація в сім'ї, яка ще не оговталася від несподіваної смерті моєї першої сестри, спонукали його довіритись професорові й погодитись на операцію».

1973 року Агостіна вирушила з мамою до лікарні, де доктор Петер, якого вона вже добре знала, розповів їй, що вона незабаром засне на якийсь час, а коли прокинеться, то зможе жити новим життям, зможе бігати й гратися, як всі інші діти, не боячись втратити свідомість чи захворіти. Чезаріна розповідає, що під час того, як оперували її сестру Агостіну, її мати пішла до лікарняної каплиці, де молилася до Пречистої Диви Марії з Лурду.

Операція пройшла добре. Проминув час, кожного року Агостіна проходила огляд у доктора Шварца. І саме його вона обрала свідком під час її шлюбу.

Після цієї першої операції професор Петер Шварц й далі проводив свої наукові дослідження цієї хвороби та здійснив ще багато подібних операцій. Ту ж саму операцію зробили також Чезаріні.

Звістка про діяльність доктора Шварца дійшла аж до Південної Африки, куди він вирушав щороку для проведення науково-медичних досліджень, спрямованих на те, аби зрозуміти, чому в тій самій сім'ї деякі діти з тим самим вродженим дефектом виживають, а інші – ні. Кардіолог розповів, що вже 20 років він досліджує 25 місцевих сімей, які налічують понад 500 осіб – усі з синдромом продовженого інтервалу QT і всі мають того ж спільного предка – П'єтера Сварта. Він зазначає, що завдяки цим пацієнтам вперше вдалося встановити генетичні різновидності, що збільшують або зменшують ризик смерті пацієнтів, і це допомагає краще зрозуміти, хто перебуває під найбільшим ризиком, та надати їм відповідне лікування.

Сьогодні багато дітей зі своїми сім'ями прибувають з усієї Європи до міланського Ауксологічного інституту на огляд до цього кардіолога. Серед них була також Ноємі Йоване. В 11-річному віці Ноємі почала втрачати свідомість. Декілька разів її клали до лікарні. Одного разу її батькам порадили звернутися до професора Шварца.

«Від 2014 року моє життя змінилося, – розповідає вже доросла дівчина. – Професор став для мене ніби батьком: він розумів мої переживання, порадив мені психолога, щоб той допомагав мені переборювати важкі моменти. Минулого року я брала участь в експерименті, в якому випробовували нові ліки, щоб лікувати цю хворобу. На початку було важко, але постійна підтримка професора й моєї сім'ї мене заспокоювала й додавала сили. Тепер я почувуюся добре й можу жити щоденним життям, дивлячись у майбутнє. Раніше це було неможливим».

Доктор Петер Шварц отримав чимало міжнародних премій. Остання з них – це престижна премія в сфері кардіологічних досліджень «Grand Prix scientifique de la Fondation Lefoulon-Delalande».

«Для мене це було великою честю, – зазначає лікар. – Під час вручення премії мене ніби супроводжували всі ті люди, пацієнти й співробітники, що взяли участь у цьому надзвичайному шляху серцево-судинних досліджень, що розпочався майже 50 років тому з випадку двох сестер Чезаріни й Агостіни, без яких моє життя було б зовсім іншим».

Джерело: «Vatican News»

Відійшов до вічності

о. Орест Дмитро Вільчинський

8 січня 2020 року, в день Собору Пресвятої Богородиці, народився до вічності о. Орест Дмитро Вільчинський.

Отець Орест – ініціатор та керівник проекту сайту «Католицький Оглядач», провідник Товариства апостольського життя «Воїни Христа Царя», священик Львівської архієпархії УГКЦ.

Нехай відпочиває в домі Отця аж до другого приходу Господа нашого Ісуса Христа разом зі всіма ангелами і святими!

Пресслужба Львівської архієпархії

До вічності переставився митрофорний протоієрей

Роман Войцехівський

9 січня 2020 року Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, очолив Чин священничого парастасу за світлої пам'яті митрофорним протоієреєм Романом Войцехівським. Богослуження було звершено у храмі Собору св. Івана Христителя у Львові, де останній час душпастирював померлий священик, після чого домовину з тілом усопшого перевезено до храму Покрови Пресвятої Богородиці у його родинному селі.

У п'ятницю, 10 січня, в с. Нежухів на Стрийщині відбувся похорон померлого митрофорного протоієрея Романа Войцехівського, який відійшов у вічність на 58-му році життя. За численної присутності духовенства та вірних, заупокійну Божественну Літургію очолив Преосвященний владика Богдан, єпископ-помічник Стрийської єпархії.

Звертаючись до вірних у часі Літургії, владика Богдан зазначив: «Сьогодні ми прийшли на останню для священноієрея Романа прощу, і чуємо Слово Боже, звернене до нас, в якому Ісус говорить про Євхаристію, яка є суттю життя християнського й особливою ознакою життя священничого. Ми сьогодні прийшли подякувати Богові за дар життя, покликання і за священничі долоні отця Романа, адже завдяки священнику людина має можливість жити Святими Таїнствами».

«Для кожного з нас священник асоціюється з тим, хто стоїть при відчинених Царських дверях, голосить Слово Боже, провадить людину до вічного життя. Померлий отець Роман сьогодні не проповідує, його уста є замкнені, але він усім нам ще раз нагадує, що з цього світу ми не заберемо нічого, крім тих невидимих вартостей, про які нам постійно говорить Христос. Отець Роман усім нам говорить, що постійно треба бути готовим до цього переходу у життя вічне, і той, хто приймає Євхаристію, вже є готовий. Свята Євхаристія входить до нас через руки священника, і ми дякуємо отцю за його священничі долоні», – продовжив єпископ.

Завершуючи проповідь, владика Богдан наголосив: «Сьогодні ми віримо, що всі випробування і терпіння, які померлому довелося пережити, стали запорукою його духовного зросту, з'єднання з Христом, так, що він міг би сказати: «За все Тобі я дякую». Сьогодні він хотів би, щоб ми згадували його у наших храмах, у наших молитвах. Нехай «Вічна пам'ять» про отця Романа, яку ми співаємо, буде пам'яттю в Бога, бо людська пам'ять є коротка, а пам'ять у Бога ніколи не переминає – вона є участю у Святій Євхаристії, благодаренні, у тих воротах до життя вічного, які ведуть до Господнього престолу – престолу радості, де нема болі, печалі, зітхання, але життя безконечне».

По завершенні Літургії з прощальною промовою звернувся отець Іван Говгера. Після цього присутні у храмі священники та вірні приступали до домовини, прощаючись із померлим. Відтак відбувся процесійний обхід храму та похоронна хода до сільського кладовища, де був похований блаженної пам'яті о. Роман.

Пресслужба Стрийської єпархії УГКЦ

Про що насправді варто пам'ятати перед весіллям

Великий план

За рік, пів року чи коли маєте намір почати планування свого весільного дня, не полінуйтеся виділити час для того, щоби разом сісти і спланувати свій день – до найменших деталей. Варто взяти для цього великий аркуш паперу і все до найдрібнішого на ньому розписати. І що дуже важливо – робити це удвох, бо коли до цього процесу приєднується будь-хто сторонній, проблеми лише додаються.

Гості, столи, декорації... Все розпишіть і все проговоріть. І використайте кожну нагоду для того, щоби поговорити на інші теми, обговорити плани на майбутнє. До прикладу, коли говорите про столик для дітей на весіллі, запитайте одне в одного, а скільки своїх дітей хотілось би вам мати? Або коли обираєте страви – розпитуйте одне одного, а хто готуватиме у вашій майбутній сім'ї?

Використайте цей час приготувань для того, щоби торкнутись чогось глибшого, дізнатись щось нове про свого обранця, закласти основи, відповісти на питання, які до того не ставили.

Передпоздужні науки

Для всіх пар, які готуються до шлюбу, обов'язковим є пройти такі науки. Але не варто робити це для факту, коли навпаки – можна скористатись з досвіду цікавих викладачів. Знайдіть для себе таке навчання, яке збагатить вас обох і буде насолодою, а не обтяжливим «треба».

Чистота

Так, ми живемо у світі, де чистота до шлюбу – це щораз то менш поширене

явище. Але християни повинні розуміти, чому Бог закликає нас до збереження чистоти та відсутності інтимних стосунків до шлюбу. Навіть якщо ваші стосунки складаються по-іншому, зробіть перерву – зачекайте до першої шлюбної ночі, щоби відновити відчуття неймовірної радості від єднання, взаємного пізнання, відкриття нового одне в одному.

Запросіть своїх друзів

Запросіть своїх друзів та знайомих до спільної підготовки до вашого свята. Ні, це не спроба зробити свято чиймись руками – це спроба об'єднати людей довкола спільної радісної дати. Нехай хтось допоможе із запрошеннями, хтось – з декораціями, розвагами тощо. Тоді це буде справді спільне і радісне святкування.

Сповідь перед шлюбом

Так, сповідь перед прийняттям Тайни Подружжя – теж обов'язок. Нехай це не буде буденною галочкою; може саме ця сповідь – новий старт у твоєму житті, може, саме вона стане відліком нового життя, насамперед духовного. Знайди того сповідника, з яким сповідь буде найбільш відвертою та щирою.

Так важливо ще до шлюбу, під час планування весілля, щоб у вас відбулося найважливіше – ви навчилися говорити одне з одним і шукати компроміси, прислухаючись одне до одного. Бо саме так ми вчимося того, що настане, власне, після вінчання.

Тетяна Трачук, «Дивенсвіт»

Три причини, чому монахи у Середньовіччі варили пиво

Середньовічні європейські монахи були справжніми пивоварами, які спокійно могли би скласти конкуренцію сучасним броварам. Саме вони у давнину мали монополію на виробництво, розповсюдження та продаж пива. Невдовзі популярний напій став відмінним джерелом прибутку релігійних громад, і саме тому він потрапив під контроль світських бізнесменів і дворянства. Пропонуємо вашій увазі три цікавих факти про монастирське пиво.

1. Пиво варили (і варять) задля утримання монастирів. Деякі монастирі Північної Європи почали варити пиво для власного вжитку ще у VIII столітті. Однак на початку XIII століття воно перестало бути напоєм ченців і вбогих, а броварство перетворилося на справжнє мистецтво і вигідне джерело доходу. Зокрема, справжніми майстрами пивоваріння по праву вважають траппістів. Згідно з уставом, кожен монастир має сам заробляти на утримання, а також запевнювати притулок паломникам.

2. Пиво було дешевшою та поживнішою альтернативою воді та молоку. Протягом довгого часу до щоденного раціону і дітей, і дорослих входили пиво, капуста, цибуля та хліб. Вода та молоко, часто забруднені та заражені, розглядалися як потенційні засоби передачі інфекційних хвороб, тому люди надавали перевагу пиву. Процес його приготування знезаражував воду. Тоді це була єдина альтернатива для ченців та бідних людей. У північно-європейських країнах (чого, звісно ж, не скажеш про Середземномор'я) вино не могли собі дозволити усі, а чай, кава та шоколад ще довго не виходили на ринок.

3. Пиво колись було незамінним напоєм у дитячих будинках. Світліше пиво (з 3% алкоголю) виготовлялося ще й для того, щоб годувати дітей у монастирських сиротинцях. Їм видавали близько півлітра напою з вівса або й інших важких злаків на день, аби забезпечити правильне харчування та зберігати помірну оплату проживання. Крім того, пиво сприяло профілактиці та лікуванню деяких дитячих хвороб (наприклад, туберкульозу) завдяки легким антибіотичним властивостям.

За матеріалами: Aleteia

Вітаємо ювіляра о. Івана Галімурку

Високопреподобний отче Іване!

Від широкого серця вітаємо Вас із нагоди 60-річчя уродин!

Нехай ласкавий Господь щедро благословляє Ваше життя і служіння, дарує здоров'я, наснагу та Дари Святого Духа для подальшої плідної праці на Господній ниві. Від душі бажаємо Вам достатку сил і віри, світлих надій та емоцій, добрих вчинків і намірів, шасливих хвилин життя й усвідомлення того, що життя, дароване Богом, сповнене чудес і радості. Хай Ваше мудре батьківське слово дарує людям віру, надію та оптимізм.

Дякуємо Богові за дар Вашого життя і покликання!

Дякуємо Вам за молитву, працю та служіння!

Нехай Господь Бог сотворить многії і благії літа!

З любов'ю в Христі, редакція газети «Мета»

Скликано собор Львівської архієпархії УГКЦ

Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, своїм декретом скликав собор Львівської архієпархії на тему: «Еміграція, поселення і глобальна єдність УГКЦ», що відбудеться 29 лютого 2020 року у Львові (вул. Хуторівка 35, Львівська духовна семінарія Святого Духа). Основним завданням собору буде сформувати відповідні пропозиції щодо цієї теми для їхнього розгляду учасниками VII сесії Всецерковного (Патріаршого) Собору УГКЦ (Львів, 26-29.08.2020).

До участі в єпархіяльному соборі запрошуються представники духовенства, інститутів посвяченого життя, мирян Львівської архієпархії, хто, відповідно до церковного законодавства, має невідкладний обов'язок брати в ньому участь через іменування та вибір (Вих. ЛВ 19/1994).

В рамках підготовки до собору створено секретаріат собору Львівської архієпархії у складі: секретар – о. Павло Цвюк, члени – о. Юрій Цегельський, о. Ростислав Пендюк, о. Ростислав Будзан, о. Андрій Павлів, підд. Ігор Дудич, п. Зенон Боровець, п. Марія Гапук (Вих. ЛВ 19/2201);

Черговим етапом приготування стануть вибори мирян та духовенства, що будуть на соборі представниками деканатів Львівської архієпархії.

Програма собору:

09:00 – Реєстрація

10:00 – Молебень до Пресвятої Богородиці

10:40 – Вступне слово Високопреосвященного Архієпископа і Митрополита владика Ігора

10:50 – Доповідь I (єрм. Юстин Бойко, від Пасторально-місійного відділу)

11:20 – Доповідь II (дн. Сергій Касьянчук, від Світового конгресу українців)

11:50 – «Каво-перерва»

12:20 – Доповідь III (Преосвященний владика Теодор)

12:50 – Доповідь IV (о. Ростислав Пендюк, голова комісії у справах молоді КГВА)

13:20 – Свідчення перше: особа, яка емігрувала за межі України. /Досвід, питання, проблеми, контакти з Церквою тощо

13:35 – Свідчення друге: особа, яка мігрувала/перемістилася в межах України. /Досвід, питання, проблеми, контакти з Церквою тощо

14:00 – Обід

15:00 – Робота в групах

16:30 – «Каво-перерва»

16:50 – Прийняття резолюції-пропозицій на VII сесію Патріаршого Собору

17:30 – Заключне слово архиєрея

17:45 – Велика Вечірня

Свідоцтво про реєстрацію
КВ 4266

При передруку матеріалів
посилання на газету «МЕТА» обов'язкове!

головний редактор:
о. Богдан ЛУКОВСЬКИЙ,
літературний редактор
Святослав СМУК,
більше редактор і технічний редактор
Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилає
на адресу:
площа св. Юра, 5, м. Львів,
Україна, 79000,
e-mail: meta.ugcc@gmail.com
http://www.meta-ugcc-lviv.com

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.

Рекламні оголошення приймаються вичитаними і відредагованими рекламодавцем.

Матеріали не рецензуються і не повертаються. Редакція може не поділяти думку автора.

Друк: ПрАТ «Видавничий Дім «Високий Замок»

Тираж: 5000 примірників, Замовл. №